

Skatteministeriet
Udkast (høring)
1. december 2004

J. nr. 2004-711-40

**Forslag
til
Lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer.**

Lovens anvendelsesområde

§ 1. Loven gælder for opkrævning og inddrivelse af fordringer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige.

Stk. 2. Reglerne i anden lovgivning om opkrævning og inddrivelse af fordringer, som nævnt i stk. 1, herunder om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, renter, gebyrer og afgifter, eftergivelse og henstand m.v., finder anvendelse.

Fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til inddrivelse

§ 2. Skatteministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, er restanceinddrivelsesmyndighed.

Stk. 2. Beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen.

Stk. 3. Fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, eller når en betalingsaftale eller henstandsftale indgået som led i opkrævningen ikke overholdes af skyldneren. Såfremt forholdene i særlig grad taler derfor, kan fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt end nævnt i 1. pkt. Overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

Stk. 4. Inden overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen.

Stk. 5. Fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren med henblik på, at fordringshaveren kan indgå en betalings- eller henstandsftale med skyldneren. Fordringer, der er omfattet af refusions-

ret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen.

Stk. 6. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1-5, herunder om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan indgås betalingsaftaler eller henstandsftaler om, og om tidsfrister for betalingen og henstandsftaler.

Restanceinddrivelsesmyndigheden

§ 3. Ved overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden overtager restanceinddrivelsesmyndigheden kreditorbeføjelserne, jf. § 1, stk. 2.

Stk. 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan som led i inddrivelsen indgå en betalingsaftale eller henstandsftale med skyldneren. I det omfang der i den øvrige lovgivning er fastsat nærmere regler om indgåelse af betalingsaftaler og henstandsftaler finder disse regler fortsat anvendelse

Stk. 3. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan hos andre offentlige myndigheder og hos pengeinstitutter samt hos Værdipapircentralen indhente oplysninger der er nødvendige for restanceinddrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Endvidere kan restanceinddrivelsesmyndigheden fra registre, der føres af offentlige myndigheder, kræve de oplysninger om skyldnerens forhold, som er af betydning for inddrivelsen. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1-3. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler, hvorefter offentlige myndigheder, herunder fordringshavere, får elektronisk adgang til oplysninger om restancer registreret af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Klage

§ 4. Klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., kan indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Klagen skal indgives skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden på grundlag af klagen finder anledning til at genoptage sagen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis klageren er enig deri, genoptage sagen. I andre tilfælde videresender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Landsskatteretten sammen med en udtalelse om sagen.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler for klageadgangen efter stk. 1.

Stk. 3. Indsigelser mod udlæg foretaget af restanceinddrivelsesmyndigheden behandles af fogedretten efter lovgivningens regler herom.

Ikrafttrædelses-, overgangs- og delingsbestemmelser

§ 5. Loven træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Lovtidende og har virkning fra den 1. juli 2005, jf. dog stk. 2-4 og §§ 6-12.

Stk. 2. Fordringer m.v., for hvilke fordringshaveren, eller den der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har iværksat inddrivelse, overgår til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 1. juli 2005, jf. dog § 12.

Stk. 3. Lovens regler om klage til Landsskatteretten har virkning for klager over afgørelser om inddrivelse, der er truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis klagen modtages den 1. juli 2005 eller senere.

Stk. 4. Afgørelser om inddrivelse omfattet af klagereglerne i § 4, stk. 1, der inden den 1. juli 2005 er påklaget til de hidtidige administrative klageinstanser, overgår til behandling i Landsskatteretten den 1. januar 2006, hvis de hidtidige klageinstanser ikke har færdigbehandlet klagen inden denne dato, jf. dog § 12.

§ 6. Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, overtager med virkning fra den 1. juli 2005 de aktiver, der udelukkende er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven samt vedrørende fast ejendom passiver, der udelukkende er knyttet til eller kan henføres til ejendommen. Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder endvidere fra den 1. juli 2005 i de rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 kan for så vidt angår overtagelse af fast ejendom fraviges ved indgåelse af aftale mellem Skatteministeriet og den pågældende kommune om, at Skatteministeriet lejer en fast ejendom eller dele heraf. Skatteministeriet og den enkelte kommune kan indgå aftale om leje af lokaler, der har været benyttet til kommunens varetagelse af inddrivelsesopgaven, og som ikke er omfattet af stk. 1.

§ 7. Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, overtager fra den 1. juli 2005 de kommunalt ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Stk. 2. Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, overtager herudover en forholds-mæssig del af de kommunalt ansatte, der ikke er omfattet af stk. 1, og som ikke udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelsen af opgaver, der fortsat varetages af kommuner eller kommunale samarbejder.

§ 8. De pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomheds-overdragelse, finder tilsvarende anvendelse for de ansatte i henhold til overenskomst eller individuel aftale, der i forbindelse med overførslen efter § 7 ikke er omfattet af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse.

§ 9. Tjenestemænd, der overføres efter § 7, overgår til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt

svarer til de hidtidige vilkår.

Stk. 2. Tjenestemænd omfattet af stk. 1 får ved pensionering fra denne ansættelse udbetalt den samlede tjenestemandspension af staten.

Stk. 3. Finansministeren fastsætter efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren regler om beregning og fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter § 7.

Stk. 4. Finansministeren kan efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte regler om beregning, administration, refusion, revision m.v. af pensionerne.

Stk. 5. Finansministeren træffer afgørelse om tvivlsspørgsmål i henhold til stk. 3 og 4.

§ 10. Aftale om overførsel af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte efter § 6 og § 7, herunder leje af fast ejendom eller lokaler efter § 6, stk. 2, skal indgås mellem Skatteministeriet og den enkelte kommune senest den 1. maj 2005. Aftalen kan indeholde vilkår om, at Skatteministeriet overtager en fast ejendom på betingelse af, at restanceinddrivelsesmyndigheden betaler et beløb til den pågældende kommune.

§ 11. Skatteministeren kan nedsætte et nævn, der kan træffe beslutning om overførsel af aktiver og passiver, rettigheder og pligter, samt ansatte efter § 6 og § 7, herunder leje af fast ejendom eller lokaler efter § 6, stk. 2, hvorom der ikke er indgået aftale senest den 1. maj 2005, jf. § 10. Bestemmelsen i § 10, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Nævnet består af 4 medlemmer, der udpeges af skatteministeren. Et medlem, der tillige er formand, indstilles af finansministeren, og to medlemmer indstilles af Kommunernes Landsforening.

Stk. 3. Nævnet træffer beslutning ved stemmeflertal. Ved stemmelighed er formandens stemme afgørende. Nævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter de nærmere regler for nævnets virksomhed.

§ 12. Skatteministeren kan fastsætte regler for gennemførelsen af den flytning af opgaver og ansatte fra kommuner, respektive kommunale samarbejder, der er oprettet efter lov nr. 52 af 31. januar 2001 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse, til staten, der er en følge af denne lov.

§ 13. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget er en del af den samlede lovgivningsmæssige gennemførelse af en ny kommunalreform.

Forslaget er således et led i udmøntningen af regeringens aftale fra juni 2004 med Dansk Folkeparti om en strukturreform og den efterfølgende aftalte udmøntningsplan fra september 2004.

Aftalen indebærer, at der gennemføres en kommunalreform, som grundlæggende ændrer rammerne for varetagelsen af de offentlige opgaver og den offentlige service i Danmark.

Reformen tegner en ny offentlig sektor, hvor kommuner, regioner og stat har hver sin opgavemæssige identitet. Staten fastlægger de overordnede rammer. Kommunerne varetager de direkte borgerrettede opgaver og bliver dermed for borgere og virksomheder hovedindgangen til den offentlige sektor. Fem nye regioner får ansvaret for sundhedsvæsenet samt regionale udviklingsopgaver og får ansvaret for at løse visse driftsopgaver for kommunerne.

Reformen indebærer, at amtskommunerne, HS og Hovedstadens Udviklingsråd nedlægges, at der sker en ny fordeling af de opgaver, der løses i den offentlige sektor, mellem kommuner, regioner og statslige myndigheder, og at antallet af skatteudskrivende niveauer reduceres fra tre til to.

Lovforslaget udmønter sammen med det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af samlingen af inddrivelsen i skatteministeriet) første trin i bestræbelserne på at skabe et enstrengt inddrivelsessystem, som sikrer en ensartet og retssikker inddrivelse.

Aftalerne på inddrivelsesområdet er siden tiltrådt af Kristendemokraterne som led i finanslovsaftalen for 2005.

Den samlede og overordnede målsætning for inddrivelsesområdet er:

- Etablering af fælles praksis og regelgrundlag for udøvelse af restanceinddrivelsen og dermed styrkelse af borgerens retssikkerhed.
- Betydelig reduktion af det nuværende dobbeltarbejde ved en koordineret entydig restanceindsats.

- Ledelsesmæssig fokus på opgaven, således at de mest effektive inddrivelsesmidler konsekvent anvendes.
- Forbedret styring og prioritering af restanceinndrivelsen mod de områder, hvor der er størst sandsynlighed for betalingsevne.
- Betragtelige administrative forbedringer.

En helt grundlæggende forudsætning for at kunne opfylde målsætningerne er, at restanceinndrivelsen bliver enstrengt, og derfor lægges der op til at samle restanceinndrivelsen i staten, således at al restanceinndrivelse vedrørende offentlige fordringer overføres og samles hos én statslig myndighed, restanceinndrivelsesmyndigheden, under skatteministeriet pr. 1. juli 2005. Samlingen vil således omfatte den inddrivelse, der i dag varetages af kommuner og amtskommuner, politiet, domstolene, Økonomistyrelsen og af Toldskats områder samt Inddrivelsesenheden under Told-Skat.

Det er med andre ord de organisatoriske tilpasninger, der er i fokus i dette lovforslag. En organisatorisk samling af inddrivelsesopgaverne er et betydeligt bidrag til målopfyldelsen.

Herudover indeholder lovforslaget de nødvendige regeltilpasninger og -forenklinger for at samspillet mellem de kommunale og statslige fordringshavere på den ene side og restanceinndrivelsesmyndigheden på den anden side kan fungere smidigt og fleksibelt.

En fuld udmøntning af målsætningerne forudsætter imidlertid, at de organisatoriske ændringer suppleres med dels en egentlig harmonisering og mere gennemgribende forenkling af de bagvedliggende regelsæt vedrørende den restancemæssige håndtering af de enkelte offentlige fordringer og dels en systemomlægning fra de nuværende 10 IT-systemer til ét restancehåndteringssystem, som forventes at kunne være i drift 1. januar 2007.

Det er vurderingen, at ingen af de nævnte eksisterende 10 restancesystemer kan skaleres op til et fælles system, ligesom det ikke er muligt at integrere de eksisterende systemer til et fælles system. På baggrund heraf er det hensigten, at den fælles model skal suppleres med en ny systemunderstøttelse til afløsning af de eksisterende systemer, således at administrationen af inddrivelsen af alle offentlige restancer vil blive samlet i ét system.

Udover at systemet vil samle al offentlig inddrivelse, skal det også kunne understøtte og udbygge mulighederne for en maskinel sagsbehandling på de områder, hvor dette kan effektivisere inddrivelsen.

Det er planen, at systemet skal i udbud i 2005. Med henblik på kravspecificering af systemet er det centralt, at de mest oplagte regelforenklinger gennemføres hurtigst muligt. Herudover vil der

løbende skulle sikres overensstemmelse mellem systemudvikling, praksis og lovgivning med henblik på at opnå den størst mulige grad af automatisering.

Det er endvidere vurderingen, at der er et udtalt behov for forenklinger og harmoniseringer af såvel lov- og praksisgrundlaget, hvis man skal opnå en ensartet, retssikker og effektiv inddrivelse i overensstemmelse med kommunalreformaftalen.

Reglerne om inddrivelse af disse krav findes i mange forskellige love og bekendtgørelser og de er ikke udformet ens. Det betyder, at der kan gælde forskellige retningslinier for fremgangsmåden og kravene til inddrivelsen. Derudover kan der også være forskelle i de inddrivelsesinstrumenter, som kan tages i anvendelse. F.eks. gælder det for en række krav, at der ikke findes regler om adgang til lønindeholdelse m.v. Tilsvarende kan der være forskelle i reglerne om forældelse, modregning og indtrædelse, udpantning, eftergivelse, henstand, gebyrer og renter samt fradragsret for disse.

Hertil kommer, at ensartede regler ikke nødvendigvis administreres ens i de forskellige myndigheder. I dag er der således f.eks. forskellig praksis vedrørende betalingsevnevurderinger for sociale krav og skatte- og afgiftskrav.

Herudover medfører udformningen af reglerne indenfor inddrivelsesområdet, at sagsbehandlingen hos nogle myndigheder i høj grad er manuel. Reglerne og praksis fordrer et skøn eller en individuel vurdering. Det gælder f.eks. i forbindelse med lønindeholdelse (betalingsevne) og eftergivelse.

Med nærværende lovforslag tages det første skridt til at etablere en fælles inddrivelseslov. På sigt er det hensigten, at reglerne om lønindeholdelse, modregning, eftergivelse og renter etc. skal samles i denne lov, således at der sikres ens regler for inddrivelsen af kravene, og dermed også opnås større ensartethed i afgørelserne og gennemsækelighed for borgere og virksomheder. Det vil dog skulle vurderes nærmere, om der er nogle kravstyper, der skal reguleres særskilt i den fælles inddrivelseslov, eller ikke er egnet til at blive omfattet af loven. Regelharmoniseringen skal følges op af en regelforenkling, hvor det samlede resultat skal være med til at sikre et ensartet regelsæt, der i videst muligt omfang er e-administrerbart.

På nuværende tidspunkt foreslås allerede gennemført forenklinger af reglerne om tilbagebetaling af sociale ydelser, så de tilpasses reglerne for inddrivelse generelt.

Opkrævningen og inddrivelsen af visse sociale ydelser er i dag en ressourcetung opgave pga. det specielle regelsæt, som findes i bl.a. aktivlovens § 95, hvorefter kommunen først ud fra en betalingsevnevurdering skal fastsætte en afdragsordning, der skal misligholdes for, at der kan blive

tale om tvangsinddrivelse. Anvendelsen af lønindeholdelse og udlæg er da begrænset til at omfatte de dele af et samlet tilbagebetalingskrav, som svarer til antallet af misligholdte afbetalingsrater. Kommunerne skal således både foretage en større mængde betalingsevneberegninger, administrere de fastsatte betalingsordninger, samt de enkelte rater vedrørende misligholdte betalingsordninger.

Derfor er det i det samtidigt fremsatte lovforslag om konsekvensændringer for andre love af hensyn til dels regelforenkling dels en effektivisering af opkrævningen og inddrivelsen fremsat forslag om ændring af visse sociale love. Det forslås bl.a., at de nugældende regler i aktivloven § 95 ændres. Ændringen medfører, at reglerne for gennemførelse af tilbagebetalingskrav fastsættes af beskæftigelsesministeren i samråd med skatteministeren. Det er hensigten, at denne ministerbemyndigelse skal anvendes til at fastsætte et skematisk regelsæt, hvorefter tilbagebetalingskravet gennemføres. Samtidig er det hensigten, at misligholdelse af en indgået betalingsordning medfører, at hele kravet forfalder, modsat de nugældende regler på området, ligesom manglende tiltrædelse af en betalingsordning medfører forfald af hele kravet.

Forenklingen af opkrævningsreglerne på det sociale område vil i februar 2005 blive fulgt op af forslag om forenkling af bl.a. reglerne om lønindeholdelse og eftergivelse og henstand, da disse områder i særlig grad kan medvirke til betydelige rationaliseringer.

I dag er det mest anvendte regelsæt for lønindeholdelse kildeskattelovens § 73, hvorefter der kan lønindeholdes med en procentdel af nettolønnen dog maksimalt 20 pct. Ved pålæg om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. I modsætning hertil står lov om inddrivelse af underholdsbidrag, hvor der ikke er fastsat en maksimal indeholdelsesprocent, men hvor den fastsættes således, at der også overlades bidragsyderen det nødvendige til eget og familiens underhold – dvs. på baggrund af en betalingsevnevurdering.

Med henblik på dels at forenkle og dels implementere principperne i strukturaftalen for inddrivelsesarbejdet vil det blive foreslået, at procentsatserne i kildeskatteloven ophæves, således at det i højere grad end i dag bliver muligt at inddrive hos skyldnere der kan - men ikke vil. Det er herudover hensigten, at der skal ske forenklinger af betalingsevnevurderingen – og udgangspunktet for disse vil være Konkursrådets anbefalinger vedr. forenkling af betalingsevnevurderingen i relation til gældssanering, jf. Betænkning nr. 1449 (2004) om gældssanering, hvorom justitsministeren den 24. november 2004 har fremsat lovforslag nr. L 128.

Forslaget vil endvidere lovfæste den praksis, som anvendes i Økonomistyrelsen og Inddrivelsesenheden, hvorefter afgørelser om lønindeholdelse i videre omfang træffes efter objektive og dermed e-administrerbare kriterier. Det er således hensigten at indføre et regelsæt, som bl.a. fastsætter beløbsgrænser m.v., som er retningsgivende for fastsættelsen af den procentdel af skyldnerens

lønindtægt, hvormed lønindeholdelsen skal ske. Reglerne gøres således elektronisk administrerbare, og der sikres en ensartet, gennemsigtig og objektiv sagsbehandling i forhold til borgerne. Reglerne vil på den anden side også sikre, at det er muligt at tage individuelle hensyn, så lønindeholdelsen kan tilpasses den konkrete situation.

Ud over regelharmonisering og –forenkling vil det endvidere skulle vurderes og afgøres, om den restanceinddrivelsesmyndighed under skatteministerens ressort som en del af ToldSkat, som foreslås etableret i nærværende lovforslag, skal udskilles i en selvstændig styrelse under Skatteministeriet. Beslutning skal være truffet senest medio 2006, således at en eventuel justering af de organisatoriske rammer for inddrivelsesopgaven kan være på plads samtidig med idriftsættelsen af det nye IT-system.

Der forestår derfor et betydeligt analyse- og udviklingsarbejde med henblik på udmøntning af de resterende initiativer, der skal sikre en forenklet digitaliseret og enhedsorganiseret restanceinddrivelse. Ud over den nævnte regelforenkling og –harmonisering, endelig fastlæggelse af de organisatoriske rammer for inddrivelsesopgaven og IT-udvikling drejer det sig bl.a. om en afklaring af finansieringsformen for den samlede restanceinddrivelsesopgave og dermed restanceinddrivelsesmyndigheden.

Nærværende lovforslag vil derfor blive fulgt op af yderligere lovforslag i denne og en eller flere kommende folketingssamlinger med henblik på at optimere målopfølgningen for området.

Ved allerede nu at samle den offentlige restanceinddrivelse under én myndighed mindskes både de organisatoriske og systemmæssige risici i forbindelse med de kommende års betydelige udfordringer med etablering af et samlet restancesystem.

Dertil kommer, at en koordineret entydig restanceindsats og en forbedret styring og prioritering af restanceinddrivelsen mod de områder, hvor der er størst sandsynlighed for betalingsevne, forudsætter, at de organisatoriske rammer understøtter en hurtig beslutningsprocedure og stor fleksibilitet i prioriteringen af indsatsområder.

2. Baggrund

Lovforslaget er som nævnt en udmøntning af den del af Aftale om en strukturreform fra juni 2004, indgået mellem regeringspartierne (Venstre og Det Konservative Folkeparti) og Dansk Folkeparti, der omhandler inddrivelsesopgaven, og som siden er tiltrådt af Kristendemokraterne.

Aftalen har baggrund i følgende:

Rigsrevisionen offentliggjorde i august 2003 ”Beretning om statens restanceinddrivelse, 13/02.” Heri nævnes det bl.a., at regelgrundlaget på inddrivelsesområdet er unødigt kompliceret, at den IT-mæssige understøttelse er utilstrækkelig, og at der er for mange myndigheder involveret. Rigsrevisionen konkluderer, at undersøgelsen samlet har vist, at det er muligt at effektivisere den offentlige inddrivelse af restancer, og at der bl.a. er behov for bedre koordinering på området.

Samtidig viste en sammenligning med Sverige, at Danmark på inddrivelsesområdet har en væsentlig lavere effektivitet, og det var vurderingen, at Sverige har et enklere lovgrundlag, bedre systemunderstøttelse samt en mere enkel struktur med én inddrivelsesmyndighed – ”Kronofogdemyndigheden”.

På baggrund heraf blev der igangsat en analyse af de økonomiske konsekvenser af et enklere lovgrundlag, en systemmodernisering og en enklere struktur med én myndighed (enhedsorganisering) af den offentlige restanceinddrivelse.

Analysen blev afsluttet i marts 2004. Analysen påviser en række uhensigtsmæssigheder ved den nuværende organisering med fem restancemyndigheder, hvoraf den ene, kommunerne, er opdelt i yderligere ca. 250 enheder:

- Retssikkerheden er svækket som følge af forskelle i administrativ praksis, serviceniveau og inddrivelsesregler hos de involverede myndigheder.
- Der er et omfattende dobbeltarbejde, da ca. 150.000 restanter behandles af mere end én myndighed. Ressourcetabet estimeres til mere end 100 mio. kr. årligt eller ca. 10% af de samlede udgifter på ca. 1 mia. kr. årligt.
- Inddrivelse er ikke en kerneopgave for nogen af myndighederne og definerer derfor ikke organisationens arbejde. Det giver en mindre fokuseret adfærd, som bl.a. kan aflæses i markante produktivitetsforskelle.
- Omprioritering af den samlede offentlige restanceinddrivelse er vanskelig. I dag er det f.eks. vanskeligt at opprioritere inddrivelse af de statslige restancer (ca. 5 mia. kr.), som håndteres af kommunerne.

Analysen viser endvidere, at der er behov for såvel regelforenkling som en bedre systemunderstøttelse af inddrivelsen.

3. Restanceinndrivelsen i dag

I dag er den offentlige restanceinndrivelse delt på fem myndigheder:

ToldSkat – de enkelte områder

Inddriver skatte- og afgiftsrestancer vedrørende virksomheder:

- Arbejdsgiverindbetalinger af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag
- Moms og punktafgifter
- Told
- Lønsum
- Selskabs- og fondsskat
- Udbytteskat
- Dødsboskat.

ToldSkat - Inddrivelsesenheden

Inddriver restancer for statsinstitutioner, bortset fra restancer vedrørende skatter og afgifter, SU-området samt politiets krav, herunder:

- Arbejdsløshedsforsikring
- Biblioteksrestancer
- DR-licens
- DSB S-tog A/S
- Personlige fordringer vedrørende løn samt lån og garantier vedrørende jordbrug og fiskeri
- Restancer ved indtægtsdækket virksomhed.

Politiet

Inddriver restancer vedrørende bøder m.m.:

- Bøder
- Konfiskationer
- Erstatninger
- Idømte sagsomkostninger
- Parkeringsafgifter
- Vægtafgifter

Økonomistyrelsen

Inddriver restancer på SU-området:

- SU-statslån
- SU-statsgaranterede lån
- SU-stipendier.

Kommunerne

Inddriver restancer vedrørende personskatter og arbejdsmarkedsbidrag for ToldSkat samt restancer vedrørende egne fordringer, herunder også fordringer med statsrefusion:

- Personskatter og arbejdsmarkedsbidrag
- Ejendomsskat
- Forbrugsafgifter
- Husleje
- Underholdsbidrag
- Daginstitution
- Bøder i henhold til skattekontrolloven
- Boligindskudslån
- Boligyldelse
- Tilbagebetalingskrav vedrørende boligsikring/ydelse
- Tilbagebetalingspligtig kontanthjælp
- Uddannelseslån § 42
- Motorkøretøjer BL § 58
- Parkeringsafgift
- Retsafgift/gebyr
- Udenlandske skattekrav
- Øvrige kommunale krav

Kilde: Rigsrevisionens Beretning om statens restanceinndrivelse, august 2003.

ToldSkat – de enkelte områder

De regionale told- og skattemyndigheder inddriver primært virksomhedsrelaterede restancer i form af skatter, afgifter og told hos såvel igangværende virksomheder som hos personer, der tidligere har været virksomhedsindehavere (afmeldte virksomheder).

Kendetegnende for de regionale told- og skattemyndigheder er, at de i inddrivelsesarbejdet anvender told- og skattefogeder, der har kompetence til at inddrive skatte-, afgifts- og toldkrav ved udlæg. Inddrivelsen sker endvidere ved modregning og afdragsordninger. Adgangen til lønindeholdelse, der generelt er et meget vigtigt inddrivelsesinstrument, har reelt ingen betydning for inddrivelsen af restancer hos igangværende virksomheder, da lønindeholdelse er betinget af, at virksomhedens ejer har lønarbejde samtidig med, at pågældende driver selvstændig virksomhed.

Den klare hovedopgave i ToldSkats inddrivelse er at holde de igangværende virksomheders restancer nede på et absolut minimum og derved forebygge og minimere den tabsrisiko, der er forbundet med anvendelsen af virksomhederne som opkrævere af hovedparten af det offentliges indtægter.

ToldSkat – Inddrivelsesenheden

Inddrivelsesenheden i ToldSkat København inddriver offentlige restancer af alle typer med undtagelse af krav, der inddrives af de regionale told- og skattemyndigheder, amter og kommuner, Økonomistyrelsen, politiet og domstolene. Af kravtyper kan nævnes DR-licens, DSB-afgifter samt alle andre nødlidende statslige krav. Fordringerne oversendes fra restancemyndigheden til Inddrivelsesenheden, når betalingsfristen i restancemyndighedens sidste rykkerbrev er overskredet.

Inddrivelsesenheden anvender primært afdragsordninger, lønindeholdelse og modregning i inddrivelsesarbejdet. Kendetegnende for Inddrivelsesenheden er, at inddrivelsen i stort omfang sker ved anvendelse af maskinelle procedurer, herunder maskinel overvågning.

Politiet

Politiet inddriver vægtafgift, bøder, konfiskationsbeløb, udlagte sagsomkostninger i straffesager, regreskrav for udbetaling af erstatning til volds ofre mv. Politiet administrerer endvidere reglerne om bødeforvandlingsstraf.

Da inddrivelse af bøder har karakter af straffuldbyrdelse, skal der ved tilrettelæggelsen af inddrivelsen løbende tages hensyn til, at det samlede beløb skal være betalt inden forældelsesfristens udløb. Såfremt det - ud fra skyldnerens aktuelle betalingsevne - vurderes, at dette ikke er muligt, skal politimesteren træffe beslutning om eventuel henstand eller hel eller delvis eftergivelse (be-

nådning). Ved beløb over 100.000 kr. træffes beslutningen af Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Økonomistyrelsen

Økonomistyrelsen inddriver misligholdte statsgaranterede studielån, misligholdt studiegæld fra tidligere stats- og studielån og for meget udbetalt studiestøtte. Økonomistyrelsens inddrivelse er organiseret som omkostningsdækket virksomhed. Inddrivelsen finansieres på samme måde som i Inddrivelsesenheden ved gebyrer og provisioner.

Inddrivelsesfunktionen er integreret i Studiegældskontorets håndtering af planmæssige tilbagebetalinger af studielån samt administrationen af den særlige lov om eftergivelse af studielån.

Kendetegnende for inddrivelsen i Økonomistyrelsen er - som for Inddrivelsesenheden i ToldSkat - at inddrivelsen i stort omfang sker ved anvendelse af maskinelle procedurer, herunder maskinel overvågning. Inddrivelsen sker i øvrigt ved afdragsordninger, lønindeholdelse og modregning.

Kommuner og amter

De enkelte kommuner forestår i dag inddrivelsen af en række restancer på statens vegne, bl.a. personskatter og arbejdsmarkedsbidrag. Endvidere modtager kommunerne refusion fra staten vedrørende mange af de øvrige krav (typisk 50-100 pct.). Det gælder kontanthjælp, sygedagpenge, underholdsbidrag, boligstøtte, boligydelse m.fl. Refusionen bevirker, at dele af de inddrevne beløb tilgår statskassen.

Endelig forestår kommunerne opkrævning og inddrivelse af en række fordringer og restancer på egne vegne og i visse tilfælde også på privates vegne. Som eksempler herpå kan nævnes restancer vedrørende kommunal elforsyning, børnepasning, administrativt ikendte bøder, børnebidrag, der ikke er udlagt forskudsvis, samt ægtefællebidrag. Samtidig bistår kommunerne amterne med inddrivelse af amternes fordringer, i det omfang de er tillagt udpantningsret. Amternes øvrige krav er civilretslige krav, hvor inddrivelsen sker ved anvendelse af advokatbistand.

Kommunerne anvender foruden administrativt personale egne fogeder (pantefogeder) i inddrivelsesarbejdet. Ud over udlæg, sker inddrivelse især ved afdragsordninger og lønindeholdelse. Endvidere inddrives ved indregning af restancer i forskudsskatten og ved modregning.

Kommunerne inddriver primært personorienterede restancer. Personlige skatter og arbejdsmarkedsbidrag udgør ca. 45 pct. af restancerne. De øvrige restancer, fx. underholdsbidrag, forbrugsafgift og tilbagebetalingspligtig kontanthjælp, udgør ca. 55 pct. og fordeler sig på ca. 70 forskellige kravtyper.

Samlede offentlige krav ultimo 1999-2001 (2001-priser)

	1999	2000	2001
	----- Mio. kr. -----		
Inddrivelsesenheden:			
Biblioteksrestancer.....	2	2	2
Diverse fordringer.....	23	18	17
Dir. for Arbejdsløshedsforsikring.....	189	198	210
DR-licens.....	519	552	588
DSB S-tog A/S.....	142	149	154
Fakturaforordringer (fx indtægtsdækket virksomhed).....	108	117	125
Fiskeribanken.....	299	281	268
Fællesopkrævninger.....	4	1	1
Personlige fordringer.....	917	873	857
Inddrivelsesenheden i alt.....	2.201	2.191	2.221
Finansstyrelsen:			
SU-stipendier.....	206	295	306
Studiegæld.....	3.411	3.190	3.011
Finansstyrelsen i alt.....	3.617	3.485	3.317
Kommunerne:			
Personlig skat.....	5.206	4.879	4.636
Arbejdsmarkedsbidrag.....	595	403	314
Retskraftige udgiftsførte restancer.....	6.110	5.855	5.715
Skat og arbejdsmarkedsbidrag i alt.....	11.912	11.137	10.665
Ejendomsskat.....	41	43	53
Forbrugsafgift.....	281	286	147
Husleje.....	32	34	29
Underholdsbidrag.....	3.266	3.365	3.258
Daginstitution.....	173	144	134
Bøder i henhold til skattekontrolloven.....	0	30	33
Boligindskudslån.....	277	170	172
Boligydelse.....	0	78	66
Tilbagebetalingskrav/boligsikring og -ydelse.....	255	261	269
Tilbagebetalingspligtig kontanthjælp.....	1.587	1.532	1.542
Uddannelseslån § 42.....	50	34	33
Motorkøretøjer BL § 58.....	209	126	111
Parkeringsafgift.....	18	24	23
Retsafgift/-gebyr.....	99	103	101
Udenlandske skattekrav.....	0	155	148
Andre kommunale krav.....	637	729	871
Øvrige kommunale krav i alt.....	6.924	7.112	6.990
Kommunerne i alt.....	18.835	18.249	17.655
ToldSkat:			
A-skat/AM-bidrag.....	1.034	1.150	1.183

Moms, told, punktafgifter og lønsum.....	5.005	5.004	5.066
Renter/gebyrer	2.632	2.625	2.694
Selskabs- og fondsskat.....	4.483	3.650	3.064
Dødsboskat	85	81	106
Rente, udbytteskat mv.....	813	866	26
Retskraftige udgiftsførte restancer	9.219	9.526	9.689
ToldSkat i alt.....	23.271	22.902	21.828
Politiet:			
Bøder	468	566	626
Konfiskationer	222	239	209
Erstatninger.....	46	59	65
Strafferetsplejen.....	319	364	414
Politiet i alt.....	1.056	1.228	1.314
Samlede restancer i alt.....	48.980	48.055	46.335

Kilde: Rigsrevisionens beretning 13/02: Beretning om statens restanceinndrivelse, August 2003

Det fremgår af tabellen, at den samlede restancemasse i 2001 udgjorde mindst 46.335 mio. kr. I relation til kommunernes restancemasse bør det bemærkes at de statslige krav vedr. skat m.v. udgjorde 10.665 mio. kr. og de øvrige kommunale krav 6.990 mio. kr. Med hensyn til de øvrige kommunale krav bør det endvidere bemærkes, at der for en stor dels vedkommende er tale om hel eller delvis refusion fra staten. For så vidt angår tilbagebetalingspligtig kontanthjælp er der således 50 pct. refusion i henhold til lov om aktiv socialpolitik og hhv. 50 pct., 75 pct. og 66,6 pct. refusion vedr. boligsikring, boligydelse og boligindskudslån efter lov om individuel boligstøtte. Tilsvarende er der i relation underholdsbidrag tale om restancer som enten er af privat karakter eller hvor staten har refunderet det forskudsbetalte børnebidrag, jf. lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

De egentlige kommunale restancer, hvor det er kommunen som har beløbet til gode udgjorde således i 2001 mindre end 40 pct. af de 6.999 mio. kr. øvrige kommunale restancer. Hvilket samlet betyder, at mindre end 15 pct. af de 17.655 mio. kr. restancer som i 2001 var under inddrivelse i kommunerne, var egentlige kommunale restancer.

4. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget samles restanceinndrivelsen af fordringer, som i dag inddrives af amterne, kommunerne, ToldSkat, Inddrivelsesenheden under ToldSkat, Økonomistyrelsen, politiet og domstolene, i en ny restanceinndrivelsesmyndighed under Skatteministeriet.

Som et led i samlingen skal der overføres aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte fra kommunerne til staten. Lovforslaget indeholder regler for denne overførsel. Fastlæggelsen af denne overførsel og eventuelle særlige vilkår herfor skal i overensstemmelse med regeringspartierne aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform som udgangspunkt ske ved aftale mel-

lem den enkelte kommune og restanceinndrivelsesmyndigheden. Skatteministeren kan dog ned-sætte et nævn, der kan træffe beslutning om den konkrete overførsel af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte i tilfælde af uenighed herom mellem en kommune og restanceind-drivelsesmyndigheden. Til sikring af de kommunale skattemedarbejdere, der overgår til ansættelse i staten, vil de pligter og rettigheder, der følger af lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, skulle finde tilsvarende anvendelse for ikke-tjenestemandsansatte i denne situation. Ansættelsesvilkårene for det statslige personale, hvortil skatteopgaven overføres, berøres ikke af loven.

Et af hovedformålene og fordelene ved at samle restanceinndrivelsen hos én myndighed i staten er, at borgeren eller virksomheden skal opleve en ensartet behandling i sager om inddrivelse af gæld til det offentlige. Et væsentligt element er i den forbindelse, at skyldneren kun er i kontakt med én myndighed i sager vedrørende inddrivelse af gæld til det offentlige.

I lovforslaget tages der således udgangspunkt i den sondring mellem opkrævning og inddrivelse, som allerede anvendes på det kommunale område. En sådan sondring er således omdrejningspunktet for lov nr. 52 af 31. januar 2001 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse. En tilsvarende sondring praktiseres også i staten f.eks. i samspillet mellem Inddrivelsesenheden i ToldSkat og de mange statslige fordringshavere, som benytter Inddrivelsesenheden, når opkrævningsmulighederne er udtømte.

Loven, der i sin tid var en imødekommelse af et kommunalt ønske om at skabe hjemmel til kommunalt samarbejde på opkrævnings- og inddrivelsesområdet, indebærer, at en kommunalbestyrelse kan bemyndige en anden kommunalbestyrelse til helt eller delvis at forestå opkrævning og inddrivelse af fordringer, som i medfør af lovgivningen varetages af kommunen.

Af lovens forarbejder fremgår, at der ved opkrævning forstås udsendelse af opkrævninger og regninger m.v. til borgere og virksomheder m.fl. og kontrol af, om betaling finder sted inden for den fastsatte betalingsfrist, samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Ved inddrivelse forstås anvendelse af lovgivningens tvangsinddrivelsesmidler i form af eksempelvis lønindeholdelse, indtrædelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring og frivillige betalingsordninger. Med loven sikredes det, at kommunerne kunne etablere et bredt samarbejde på opkrævnings- og inddrivelsesområdet, der indbefatter alle inkassofunktioner. Et samarbejde mellem kommuner om selve opkrævningsfunktionen, der består i almindelig administration i form af foretagelse af beregninger, udsendelse af opkrævninger, udsendelse af rykkere m.v., kræver ikke lovhjemmel, idet der er tale om faktisk forvaltningsvirksomhed.

I august 2004 var der etableret 11 kommunale samarbejder om opkrævning og inddrivelse. Samarbejdsaftalerne omfatter 35 kommuner.

Den udvikling i retning af at samle inddrivelsen i større enheder på tværs af kommuneskel med henblik på at opnå stordriftsdele, som loven om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse er udtryk for, videreføres og optimeres nu med samlingen af inddrivelsesopgaven hos én statslig myndighed.

Det er fortsat op til fordringshaverne at tilrettelægge selve opkrævningsarbejdet, der afhængigt af lovgivningen og praksis på de enkelte områder kan omfatte udsendelse af opkrævninger eller indgåelse af betalingsaftaler og afdragsordninger, kontroller med at betalingen sker og rykkerprocedurer. Kommunerne og andre fordringshavere har derfor fortsat mulighed for at tage sociale og andre hensyn ved tilrettelæggelsen af det almindelige opkrævningsarbejde. Det er imidlertid ikke hensigten, at der i dette arbejde skal indgå egentlige betalingsevnevurderinger eller anden ressourcekrævende sagsbehandling i forbindelse med f.eks. indgåelse af en betalingsaftale, men derimod følges mere skematiske og enkle procedurer.

Forslaget tilgodeser således på den ene side hensynet til administrative lettelser og effektiviseringer i opkrævnings- og inddrivelsesarbejdet samtidig med, at der på den anden side gives plads til fleksibilitet og individuelle hensyn af bl.a. social karakter i forhold til skyldneren. Tilsvarende indsatsstrategien på Skatteministeriets område, skal opkrævnings- og inddrivelsesarbejdet afspejle, at skyldnere, der har viljen men ikke evnen til at betale, skal mødes af en fleksibel og ”hensynstagende” inddrivelsesstrategi.

Anvendelsesområdet for loven er samtlige fordringer med tillæg af renter, gebyrer, afgifter og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, herunder foruden fordringer, der tilkommer det offentlige også fordringer, som det offentlige inddriver på vegne af andre f.eks. underholdsbidrag. Loven omfatter også rent kommunale krav, der ikke er tillagt særlige inddrivelsesmidler. Også udenlandske krav, der inddrives af myndigheder i Danmark, og danske krav, der inddrives af myndigheder i udlandet, skal efter forslaget behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Lovforslaget indebærer, at de gældende regler og praksis vedrørende opkrævning og inddrivelse vedrørende de enkelte fordringer i særlovgivningen fortsat skal finde anvendelse. Det hænger sammen med, at der i nærværende lovforslag ikke lægges op til en egentlig regelharmonisering og –forenkling og samling af reglerne i én lov. Enkelte tilpasninger vil dog blive foreslået i særlovgivningen i det samtidigt fremsatte lovforslag om ændring af forskellige love (Konsekvensændringer som følge af samlingen af inddrivelsen i Skatteministeriet).

I lovforslaget fastlægges snitfladen og kompetenceforholdet mellem de kommunale og statslige fordringshavere på den ene side og den nye restanceinddrivelsesmyndighed på den anden.

For det første foreslås det, at de kommunale og statslige fordringshavere som led i opkrævningsarbejdet efter anmodning fra skyldneren fortsat skal have mulighed for at indgå en frivillig betalingsaftale med skyldneren. Det er tanken, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist, hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med skyldneren, hvor et forfaldent beløb f.eks. kan afdrages i rater.

For det andet lægges der op til, at fordringshaverne fortsat gives mulighed for at indgå en henstandsftale med skyldneren om betalingen inden for en rimelig tidsramme og under hensyntagen til gældens størrelse i overensstemmelse med lovgivningens regler herom.

I det omfang skyldneren i forvejen er kendt af fordringshaveren, f.eks. som social klient i den kommunale socialforvaltning, vil kendskabet til skyldnerens økonomiske og sociale situation selvsagt kunne indgå i vurderingen af, om kommunen som fordringshaver finder det rimeligt og hensigtsmæssigt at indgå en betalingsaftale eller henstandsftale frem for at oversende fordringen til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden under Skatteministeriet.

På den anden side er det ikke hensigten, at den enkelte fordringshaver skal afkræve skyldneren dokumentation eller indhente yderligere oplysninger om skyldnerens forhold med henblik på at foretage en betalingsevnevurdering for at kunne indgå en betalingsaftale eller henstandsftale som nævnt. Mulighederne er tænkt som et redskab, der ikke kræver ressourceanvendelse af nævneværdigt omfang hos den enkelte fordringshaver, og som det er frivilligt for den enkelte fordringshaver at benytte. Som en naturlig opfølgning på en aftale om henstand skal fordringshaveren kunne indgå en vis korterevarende betalingsaftale med skyldneren.

Der lægges i øvrigt ikke op til at begrænse fordringshavernes adgang til oplysninger om skyldnere, herunder kommunernes adgang til oplysninger om borgere bosiddende i kommunen, i forhold til hvad der følger efter gældende lovgivning.

For det tredje lægges der op til, at de enkelte fordringshavere, hvis de bliver bekendt med, at skyldnerens forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom. Fordringshaverne kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at tilbagesende sagen med henblik på, at fordringshaveren kan indgå en betalingsaftale eller henstandsftale med skyldneren. Fordringer omfattet af refusionsret fra statskassen kan dog ikke sendes tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen. Omvendt, såfremt skyldnerens økonomiske forhold bedres, kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at inddrivelsen intensiveres. Også her vil fordringshaverens kendskab til skyldneren

som f.eks. social klient kunne være udslagsgivende for en anmodning om tilbagesendelse af fordringen henholdsvis indstilling om, at inddrivelsen intensiveres

Herudover foreslås det som nævnt ovenfor, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom. Det vil også fortsat være fordringshaveren, der i tilfælde af manglende betaling til forsyningselskaber eller af leje træffer eventuel afgørelse om at lukke for varme og el eller om at udsætte skyldneren af et lejemål, ligesom det er fordringshaveren, der foranlediger afgørelsen effektueret. Der er tale om nogle særlige tiltag, hvor gennemførelsen som oftest enten medfører eller betinger et tæt samarbejde med de sociale myndigheder.

Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Det er en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give skyldneren besked, hvis fordringen tilbagesendes til fordringshaveren f.eks. med henblik på at give midlertidig henstand med betalingen.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kommer først ind i billedet, når fordringshaveren har udtømt mulighederne for at opkræve fordringen. Dvs., når en skyldner ikke overholder betalingsfristen eller misligholder en aftale om betaling i rater på trods af en eller flere rykkerskrivelser. Først på dette tidspunkt har fordringen udviklet sig til en *restance*, som fordringshaveren overdrager til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling.

Når særlige forhold taler derfor, vil fordringerne kunne overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan f.eks. være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedr. f.eks. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling samtidig med, at en eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig – i fordringshavernes interesse – sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende. Der vil blive fastsat nærmere regler herom i medfør af bemyndigelsen i forslagets § 2, stk. 6.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge de nærmere krav til dataudvekslingen mellem fordringshaverne og restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder hvilke oplysninger, der skal afgives i forbindelse med overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er Skatteministeren, eller den ministeren bemyndiger dertil. Det er tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden, indtil andet bestemmes, er ToldSkat. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil indgå i ToldSkats nye struktur og derved bl.a. være repræsenteret i de enkelte skattecentre.

Restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser, der er tilknyttet de enkelte fordringer mv. til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, dækningsrækkefølge, indtrædelsesret, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag, indgivelse af konkursbegæring, indberetning til kreditoplysningsbureauer og eftergivelse og henstand.

Både fordringshaverne og restanceinddrivelsesmyndigheden kan over for fogedretten fremsende begæring om foretagelse af arrest hos skyldneren til sikkerhed for pengekrav, hvis dette er nødvendigt af hensyn til fyldestgørelsen, jf. retsplejelovens kapitel 56.

Det er ikke hensigten at begrænse fordringshavernes adgang til modregning og indtrædelse i de tilfælde, hvor en fordring endnu ikke er overført til inddrivelse, men opfylder reglerne for modregning og indtrædelse i særlovgivningen eller som følge af retspraksis.

Endvidere foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden får adgang til at indhente oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold, arbejdsmæssige forhold, boligmæssige forhold m.v., i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven. Efter forslaget kan oplysningerne indhentes elektronisk med henblik på, at de kan indgå i en automatisk visitering af sagerne.

Den overvejende del af de oplysninger, som er nødvendige for at behandle en inddrivelsessag samt spørgsmål om eftergivelse og henstand, har normalt en sådan karakter, at de ikke kan betegnes som oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold. Dog kan det ikke udelukkes, at visse af de oplysninger af f.eks. social karakter, som en kommune er i besiddelse af, og som kan have betydning for behandlingen af en inddrivelsessag, må betegnes som oplysninger om enkeltpersoners private forhold. Det foreslås derfor, at også sådanne oplysninger vil kunne indhentes af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at restanceinndrivelsesmyndigheden skal stille oplysninger om restancer til rådighed for andre offentlige myndigheder. Videregivelsen vil dog kun omfatte data, der er genereret hos restanceinndrivelsesmyndigheden som f.eks. oplysninger om skyldnerens samlede gældsforhold, indgåede og misligholdte betalingsaftaler mv. Indtil det nye restancesystem kan tages i brug, vil der blive tale om oplysninger, som de eksisterende systemer indeholder og kan håndtere.

I øvrigt lægges det til grund, at kommunikationen, herunder udvekslingen af data, mellem den enkelte fordringshaver og restanceinndrivelsesmyndigheden i videst mulige omfang sker elektronisk.

Grundtanken i indsatsstrategien på Skatteministeriets område er en differentieret indsats overfor henholdsvis medspillere og modspillere. Denne segmentering vil også afspejle sig i restanceinndrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Restanceinndrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde ved anvendelse af færrest mulige ressourcer. Segmenteringen vil i øget omfang blive understøttet elektronisk i forbindelse med ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem i begyndelsen af 2007.

Restanceinndrivelsesmyndigheden vil derfor også skulle tilrettelægge og prioritere inddrivelsesindsatsen efter skyldnerens vilje og evne til at afvikle deres mellemværende med det offentlige. De mere indgribende tvangsinddrivelsesskridt som lønindeholdelse og udpantning vil derfor som udgangspunkt ikke blive anvendt over for skyldnere, som indgår og overholder en afviklingsordning, som kan eliminere restancen. Udlæg kan som hidtil tages i anvendelse til f.eks. sikring af en restance under en betalings- eller henstandsordning.

Restanceinndrivelsesmyndigheden har således også mulighed for at indgå frivillige betalingsaftaler med eller fastsætte betalingsordninger for skyldneren, ligesom den kan aftale eller bevilge henstand med betalingen eller eftergive en fordring helt eller delvis efter de almindelige regler herom. Restanceinndrivelsesmyndigheden bemyndiges som nævnt til at indhente oplysninger om skyldneren, der er nødvendige for en optimal opgavevaretagelse, som omfatter skyldig hensyntagen til sociale og økonomiske forhold ved fastlæggelsen af niveauet for inddrivelsesindsatsen og valg af inddrivelsesinstrument.

Administrationen af de forskellige restanceområder forudsættes indtil ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem i begyndelsen af 2007 primært at blive understøttet af eksisterende systemer. Ud over at udvikle et nyt restanceinndrivelsessystem vil den mellemliggende periode blive anvendt til at få analyseret og vedtaget nye forenklede og harmoniserede inddrivelsesregler, der i øget omfang understøtter automatiske inddrivelsesprocedurer, få tilpasset inddrivelsesstrategien og harmoniseret og klargjort de enkelte sagsområder til konvertering.

De nye forenkledede og harmoniserede inddrivelsesregler - herunder på området for lønindeholdelse - vil være med til at sikre en inddrivelsesstrategi, hvor sagerne visiteres, så indsatsen løbende kan tilpasses brug af de mest hensigtsmæssige og e-administrerbare inddrivelsesinstrumenter set i forhold til de enkelte skyldforhold. Visitationsmodellen forventes bl.a. at bygge på, om skyldneren er en virksomhed eller privat person; på gældens størrelse; størrelsen af skyldnerens indtægt, indtægtskilde og formueforhold; gældens karakter m.v., og nok så vigtigt, ud fra en sagligt begrundet segmentering af forskellige grader af medspillere og modspillere, gående fra skyldnere, der kan og vil betale til de skyldnere, der kan men ikke vil betale.

Visitationsmodellen vil blive understøttet af det nye fælles restancesystem, der tages i brug primo 2007, og som vil kunne tilpasses en strategi og dermed visitationsmodel, der revurderes ud fra samfundsudviklingen og indhentede erfaringer.

I forhold til privatpersoner er det hensigten, at visiteringen og valg af inddrivelsestiltag skal have fokus på skyldnerens indkomstforhold i form af afdragsordninger og lønindeholdelse, og de mere ressourcekrævende udlæg kan kun forventes gennemført ved større restancer, hvis skyldneren med sikkerhed har let realiserbare aktiver eller for at afbryde forældelsesfristen.

Lønindeholdelse kan kun anvendes i meget begrænset omfang ved virksomhedsgæld, hvor vægten i stedet vil ligge på afdragsordninger overfor medspillere, mens inddrivelsen overfor modspillere vil ske i form af udlæg. Er der tale om store restancer, vil udlæg tillige blive anvendt for at sikre kravet.

Ved valg af inddrivelsestiltag vil tillige indgå, om der er en risiko for en løbende forøgelse af gældsforholdet. I bekræftende fald vil der blive valgt tiltag, der kan begrænse denne risiko.

Et meget væsentligt element i en automatiseret inddrivelse vil blive at sikre, at der fortsat kan tages individuelle hensyn, hvor inddrivelsen betinger det, herunder at gældsforhold, der ikke egner sig til at blive behandlet automatisk, sorteres fra til manuel behandling.

En standardisering af reglerne for at fastsætte betalingsevne vil være med til at sikre, at skyldnere, der ikke har formue, indkomst eller har indkomst på så lavt et niveau, at der ikke er nogen reel betalingsevne, ikke vil blive besværet af henvendelser, før de igen har indkomst eller betalingsevne. Et centralt element i arbejdstilrettelæggelsen er således, at man kun vil lave den manuelle betalingsevnevurdering i de tilfælde, hvor der er et egentligt behov.

Det vil dog blive sikret at overskydende skat og andre udbetalinger fra det offentlige vil blive brugt til nedbringelse af gælden.

For den helt overvejende del af skyldnerne vil inddrivelsen kunne foretages på denne enkle måde. Udlæg med kontakt til borgeren foretages kun i særlige tilfælde under hensyntagen til den økonomiske gevinst og/eller som en forældelsesafbrydende foranstaltning.

Den beskrevne fremgangsmåde er meget lidt ressourcekrævende, da sagsbehandlingen i store træk kan foretages maskinelt, som det allerede er tilfældet i dag i den statslige centrale inddrivelse.

Der kan derfor målrettes flere ressourcer på bestemte grupper af skyldnere. Det er specielt de borgere, der har sociale problemer og de borgere og virksomheder, der bevidst forsøger at unddrage sig betaling ved konkursrytteri, kreditorly mv.

Endelig foreslås det, at alle klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen.

Det foreslås, at indsigelser mod udlæg foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder som hidtil skal behandles af fogedretten. Udlæg er i modsætning til de øvrige inddrivelsesmidler ikke administrative afgørelser, der er omfattet af reglerne i offentlighedsloven og forvaltningsloven. Der er derimod tale om juridisk virksomhed, og sagerne behandles efter reglerne om tvangsfuldbyrdelse i retsplejeloven.

Bemyndigelsen til skatteministeren om at fastsætte de nærmere regler for klageadgangen og -behandlingen vil i overensstemmelse med regeringens skattestop bl.a. blive anvendt til at fastsætte regler om, at der ikke skal betales afgift efter de almindelige regler ved oversendelse af en klage til Landsskatteretten. Til gengæld foreslås inddrivelsessagerne undtaget fra reglerne om omkostningsgodtgørelse i skattesager. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser vil omfatte alle offentlige krav og ikke kun skattekrav. Det må forventes, at klagerne til Landsskatteretten over afgørelser på inddrivelsesområdet kun sjældent vil afspejle skattelovgivningens kompleksionsgrad.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte nærmere regler for den foreslåede demonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet. Ordningen indebærer, at klagen skal indsendes til restanceinddrivelsesmyndigheden og skal være modtaget senest 3 måneder efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering finder anledning til at genoptage sagen og klageren indvilliger heri, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden på ny afgørelse i sagen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering kan give klageren delvist medhold, skal restanceinddrivelsesmyndigheden samtidig oplyse klageren om, at klagen kan fastholdes, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får besked herom inden 1 måned efter, at klageren har fået meddelelse om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse i klagesagen. Hvis den oprindelige afgørelse ikke ændres, eller hvis klagen fast-

holdes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Landsskatteretten. Herved gives der mulighed for, at kun klager af en vis økonomisk og juridisk tyngde indbringes for Landsskatteretten.

Det forudsættes endvidere, at forslaget om, at Landsskatteretten i forbindelse med reformen på skatteområdet, jf. det fremsatte lovforslag herom, efter bestemmelser fastsat af retspræsidenten skal kunne afgøre visse sagstyper uden deltagelse af læge retsmedlemmer, skal finde anvendelse for inddrivelsessagerne, svarende til at disse klagesager hidtil i overvejende grad har været behandlet af embedsmænd uden lægmandsmedvirken. Endelig forudsættes de foreslåede regler om, at Landsskatteretten i visse tilfælde kan anmode told- og skatteforvaltningen om at udarbejde en sagsfremstilling tilsvarende - i begrænset omfang - skal finde anvendelse for restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser.

Samlingen af inddrivelsesopgaven hos restanceinddrivelsesmyndigheden foreslås som nævnt at ske den 1. juli 2005. Det betyder bl.a., at verserende inddrivelsessager skal overgå til videre behandling fra den oprindelige inddrivelsesmyndighed til restanceinddrivelsesmyndigheden fra dette tidspunkt. Det forudsættes, at restanceinddrivelsesmyndigheden træffer aftale med de enkelte fordringshavere vedrørende den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med sagsoverførslen. Skatteministerens foreslås bemyndiget til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver og personale fra kommunerne mv. til staten.

Vedrørende verserende klagesager om inddrivelse ved lovens ikrafttrædelse foreslås det, at disse sager overgår til afgørelse i Landsskatteretten den 1. januar 2006, såfremt der på dette tidspunkt ikke er truffet afgørelse i sagen af den oprindelige klageinstans.

I overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform følger personalet med opgaven.

Det indebærer, at Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, der overtager inddrivelsesopgaven fra kommunerne, fremover bliver ansættelsesmyndighed for de kommunalt ansatte, der hidtil har været beskæftiget med opgaven.

Staten overtager ikke kun det kommunale personale, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med inddrivelsesopgaven, men også en forholdsmæssig del af det kommunale personale, der varetager generelle funktioner.

Der fastsættes i forbindelse hermed særlige regler, der regulerer personalets rettigheder og pligter i forbindelse med overførslen, jf. §§ 6-9, idet det bemærkes, at ansættelsesvilkårene for det statslige personale, hvortil inddrivelsesopgaven overføres, ikke berøres af loven. Der knytter sig i den

forbindelse forskellige problemstillinger til overførslen af tjenestemænd henholdsvis overenskomstansatte og andet ikke tjenestemandsansat personale.

Efter gældende ret vil visse overenskomstansatte og andet ikke tjenestemandsansat personale ved en overførsel til en anden myndighed som følge af opgaveflytninger være omfattet af reglerne i virksomhedsoverdragelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 710 af 20. august 2002 om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse).

Virksomhedsoverdragelsesloven indebærer på den ene side, at personalet som udgangspunkt har pligt til at tåle et arbejdsgiverskifte og således ikke kan betragte arbejdsgiverskiftet som en opsigelse, forudsat at der ikke i forbindelse med overførslen sker andre væsentlige ændringer i ansættelsesvilkårene for de enkelte ansatte. På den anden side indebærer virksomhedsoverdragelsesloven, at personalet som udgangspunkt har ret til fortsat ansættelse på de hidtidige vilkår.

Virksomhedsoverdragelsesloven finder imidlertid ikke anvendelse ved overførsel af administrative funktioner mellem offentlige myndigheder, jf. lovens § 1, stk. 2.

Ved en overførsel af opgaver fra en offentlig myndighed til en anden finder virksomhedsoverdragelsesloven således ikke efter gældende ret anvendelse for ansatte, der er beskæftiget med myndighedsopgaver, men vil finde anvendelse for andre grupper af ansatte, herunder ansatte der beskæftiger sig med driftsopgaver.

Med henblik på at sikre et ensartet retsgrundlag for alle overenskomstansatte og andre ikke-tjenestemandsansatte fastsættes det derfor med lovforslaget i overensstemmelse med regeringspartierne aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform, at virksomhedsoverdragelsesloven finder tilsvarende anvendelse for de overenskomstansatte m.v., der ikke efter de gældende regler er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Herved sikres alle overenskomstansatte m.v., som overføres fra kommunal ansættelse til ansættelse i staten, ensartede rettigheder i forbindelse med overførslen, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår videreføres uændret.

Lovforslaget præciserer på den anden side, at de overenskomstansatte mv. som udgangspunkt er forpligtet til efter opgaveflytningen at opfylde arbejdsaftalen ved ansættelse i staten.

Efter en samlet afvejning af de rettigheder og pligter, som følger af virksomhedsoverdragelsesloven, vurderes lovforslaget at medføre en forbedret retsstilling for de overenskomstansatte m.v., som efter de gældende regler ikke er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Efter lovforslaget overgår kommunalt ansatte tjenestemænd til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

De pågældende ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det vil ved den pensionsmæssige indplacering blive sikret, at der ikke som følge af overgangen sker forringelse af den pensionsret, der er optjent i kommunalt regi. Tilsvarende vil de pågældende ved indplacering i de lønsystemer, der gælder i staten, blive sikret mod lønnedgang som følge af overgangen.

Lovforslaget indebærer, at ansættelsesmyndigheden er vedkommende nye ansættelsesmyndighed, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes hos denne ansættelsesmyndighed.

Overgang til ansættelse i staten vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De tjenestemænd, der overføres efter § 7, vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i staten.

Endvidere indebærer lovforslaget, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtede til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Det fastslås med lovforslaget, at tjenestemænd, der overføres fra kommunal til statslig ansættelse, ved pensionering fra ansættelsen får udbetalt tjenestemandspensionen af staten.

En del af tjenestemændenes pensionsrettigheder vil være optjent under kommunal ansættelse, mens en del af pensionsrettighederne optjenes under ansættelse i staten. Myndighederne er ikke efter gældende regler forpligtet til at afdække pensionsforpligtelsen forsikringsmæssigt. Det indebærer, at der ikke nødvendigvis vil kunne overføres et aktiv fra den myndighed, hvorfra tjeneste-

mændene overføres, der svarer til det pensionstilsvar, som er optjent under den pågældende myndighed.

Med lovforslaget bemyndiges finansministeren derfor til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren at fastsætte regler om beregning og fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter loven. Reglerne herom vil sikre, at der sker en fordeling af pensionsforpligtelsen mellem den hidtidige og den nye ansættelsesmyndighed.

Lovforslaget regulerer overførslen af aktiver og passiver samt rettigheder og pligter ved overførelsen af kommunernes inddrivelsesopgaver til staten.

I overensstemmelse med aftalen mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti om en kommunalreform foreslås, at Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, fra den 1. juli 2005 overtager den del af kommunernes aktiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende knytter sig til inddrivelsesopgaven. For passiver vedr. fast ejendom, der overtages som udelukkende anvendt til inddrivelsesopgaven, skal passivet direkte vedrøre den faste ejendom eller kunne henføres dertil.

Forud for fusionen den 1. juli 2005 skal der konkret tages stilling til, hvilke aktiver og passiver samt rettigheder og pligter, der skal overføres fra kommunerne til Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden. Der skal tilsvarende konkret tages stilling til, hvilke ansatte der skal overføres til Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås i overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform, at de enkelte kommuner som udgangspunkt ved aftale med restanceinddrivelsesmyndigheden skal fastlægge den konkrete deling af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte. Det foreslås endvidere, at der i stedet for overtagelse af en fast ejendom kan indgås en lejeaftale mellem Skatteministeriet og den pågældende kommune om leje af ejendommen til varetagelse af inddrivelsesopgaven. Desuden kan lejeaftale indgås om lokaler, der hidtil har været anvendt til den kommunale inddrivelsesopgave, og som ikke skal overføres til staten. Herved får kommunerne mulighed for, hvis de ønsker det, at beholde de pågældende ejendomme, men der skabes samtidig mulighed for et velordnet forløb for lokalisering af medarbejdere som led i overførelsen af inddrivelsesopgaven. Det forudsættes, at sådanne lejeaftaler ikke strækker sig ud over den 31. december 2006.

I tilfælde, hvor en kommunal inddrivelsesopgave varetages af et kommunalt samarbejde, må de kommuner, der står bag samarbejdet, indbyrdes aftale den konkrete opløsning af samarbejdet. Det er ikke et aftaleforhold, som Skatteministeriet har del i.

Det er forventningen, at de fornødne aftaler om overførsel og lejemål vil kunne indgås efter forhandlinger mellem de berørte kommuner og Skatteministeriet. Kan der imidlertid ikke opnås enighed om overførsel og lejemål senest den 1. maj 2005, er der med lovforslaget fastlagt, at skatteministeren kan nedsætte et nævn, der træffer beslutning om overførsel af aktiver og passiver, rettigheder og pligter, ansatte samt indgåelse af lejemål.

Det forudsættes med lovforslaget, at Skatteministeriet og kommunen fører reelle forhandlinger og bestræber sig på at nå til enighed om overførsel af aktiver og passiver, rettigheder og pligter, ansatte, og indgåelse af lejemål, således at det som udgangspunkt ikke bliver nødvendigt at nedsætte nævnet.

Det følger af lovforslaget, at en eventuel beslutning om overførslen m.m., som er truffet af nævnet, ikke vil kunne indbringes for anden administrativ myndighed. Nævnets beslutninger kan derimod indbringes for domstolene. Nævnets virksomhed er endvidere omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence.

Nævnet vil bestå af 4 medlemmer, der alle udpeges af skatteministeren. Af disse 4 medlemmer udpeges et medlem, som tillige er formanden, efter indstilling af finansministeren, og to medlemmer efter indstilling fra Kommunernes Landsforening.

Skatteministeren bemyndiges endvidere med lovforslaget til at fastsætte nærmere regler for nævnets virksomhed.

5. Konsekvensændringer i andre love

Lovforslaget medfører konsekvenser i et stort antal love på stort set samtlige ministeriers områder. Det drejer sig først og fremmest om ændring af kompetenceforholdene på inddrivelsesområdet, hvor de hidtidige inddrivelsesmyndigheders kompetencer skal overgå til restanceinddrivelsesmyndigheden, og hvor Landskatteretten bliver den fremtidige klageinstans. Derfor er der samtidig med dette lovforslag fremsat et følgelovforslag med forslag til konsekvensændringer i anden lovgivning af lovforslaget om samling af restanceinddrivelsen hos én myndighed i staten.

6. Provenumæssige konsekvenser

Det skønnes, at forslaget sikrer en inddrivelsesprocent som i dag, hvorfor forslaget på kort sigt ikke vurderes at have provenumæssige konsekvenser. I overgangsperioden, hvor personalet flyttes, IT-systemer og administration omlægges vil der dog formentlig være en reduceret indsats på området.

På sigt forventes inddrivelsesprocenten og dermed inddrivelsesprovenuet imidlertid at blive øget. Det skyldes for det første, at der er konstateret en direkte statistisk sammenhæng mellem den enkelte medarbejders produktivitet og størrelsen af de inddrevne beløb. Jo flere sager, der håndteres, jo flere restancer inddrives. Formodningen er derfor, at en øget digitalisering af området i form af f.eks. automatisk lønindeholdelse, modregning og administration af afdragsordninger vil give et samlet løft i inddrevne beløb. For det andet er forventningen, at en mere prioriteret indsats, hvor tyngden i inddrivelsesarbejdet vil blive rettet mod de virksomheder og borgere som bevidst unddrager sig betaling af gæld, eller hvor ressourceforbruget vurderes at stå mål med det forventede provenu, også vil kunne bidrage til et løft i inddrevne beløb.

I takt med gennemførelsen af de næste trin til udmøntning af omlægningerne på inddrivelsesområdet, dvs. regelforenkling og –harmonisering samt IT-udvikling, forventes yderligere effektiviseringer og dermed øget provenu.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører konsekvenser i forhold til den enkelte borger med restance til det offentlige. Det drejer sig først og fremmest om en betryggelse af borgernes retssikkerhed. Det er et selvstændigt formål, at borgere med samme forhold behandles ens, således at ens restanceforhold giver udslag i ens afgørelser.

Ensartet offentlig restanceinddrivelse kan understøttes af en enstrenget adgang til og kontakt med det offentlige. Én indgang kan derfor medvirke til en bedre retssikkerhed.

Foruden ensartethed i sagsbehandlingen skal skyldnere også forstå og opfatte de offentlige afgørelser. Lovudkastet er derfor med til at bidrage til at regelsættet på området er så enkelt og forståeligt som muligt på tværs af alle typer af restancer, hvor samme forhold gør sig gældende. Regelforenkling er endvidere lettere at implementere i en restancemyndighed.

Ordnningen vil medføre, at de situationer, hvor borgeren bliver kontaktet af flere restancemyndigheder, samtidigt ophører.

En fremtidig restanceorganisering skal endvidere sikre administrative lettelser for borgerne. En fælles IT-plattform kan bidrage til at understøtte og udvikle organisation og administration til gavn for borgerne. Lovforslaget er med til at understøtte regeringens plan om at bidrage til reduktion af administrative byrder for borgerne. Lovudkastet er medvirkende til at sætte fokus på forebyggelse og vejledning og understøtter de eksisterende digitale muligheder, således at borgerne kan få ekspederet sager på Internettet eller via servicetelefoner/borgerservice.

Implementeringen af et nyt restancesystem i 2007 vil være med til at sikre disse forbedringer for borgerne.

8. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vil medvirke til at lette de administrative byrder for erhvervslivet, idet især de personligt drevne virksomheder fremover kun skal have kontakt til en restancemyndighed mod flere i dag. Virksomhederne skal ikke bruge tid og administration på at kontakte forskellige restancemyndigheder med forskellige sagsbehandling. Det betyder en sikring af retssikkerheden, idet virksomheder med samme type af restanceforhold behandles ens. I dag er der tale om omfattende dobbeltarbejde i henholdsvis kommuner og ToldSkat-områder vedrørende restancer, som vedrører samme virksomhed.

Foruden ensartethed i sagsbehandlingen er det vigtigt, at erhvervslivet får nemmere ved at forstå og opfatte de offentlige afgørelser. Lovudkastet er derfor med til at bidrage til at regelsættet på området er så enkelt og forståeligt som muligt på tværs af alle typer af restancer, hvor samme forhold gør sig gældende. Der er altså tale om en administrativ lettelse, idet den enkelte virksomhed ikke skal bruge tid og ressourcer på at sætte sig ind i de meget forskellige love, som er gældende i dag.

Lovforslaget skal understøtte regeringens bestræbelser på at lette erhvervslivets administrative byrder i relation til det offentlige, idet regelforenklingen på restanceområdet samtidig understøttes af den brugervenlige systemmodernisering som ToldSkat er i gang med, og som allerede har givet sig udslag en række digitale tilbud døgnet rundt til virksomhederne som led i en enklere og mere servicebetonet kontakt til det offentlige.

Implementeringen af et nyt restancesystem i 2007 vil være med til at sikre disse forbedringer for virksomhederne.

9. Administrative konsekvenser for det offentlige

De økonomiske konsekvenser drøftes i øjeblikket med de kommunale parter jf. Vejledning om Det Udvidede Totalbalanceprincip (DUT). Det indebærer, at der vil kunne ske ændringer i de anførte skøn for de økonomiske konsekvenser, når lovforslaget fremsættes for Folketinget den 26. januar 2004.

Der er knyttet en række mere konkrete forudsætninger til skønnene, hvoraf de væsentligste er følgende:

- Hele restanceopgaven (ikke kun på skatteområdet) overdrages til staten.
- Opgaven overtages pr. 1. juli 2005.
- Der er en naturlig afgang på 6 % første år og 4% de efterfølgende år. Afgangen er forudsat at have halvårseffekt i afgangsåret, da det forudsættes, at afgangen sker løbende over året. Der kan nyrekrutteres i det omfang, den naturlige afgang overstiger den forudsatte afgang.
- Det forudsættes, at et nyt restancesystem idriftsættes 1. januar 2007, og at der i den mellemtiliggende periode vil være behov for at lave tilretninger i kommunernes eksisterende systemer. Der vil i en periode i 2007 efter idriftsættelsen af det nye system være behov for dobbeltdrift. Perioden er skønnet til 6 måneder og udgiften forudsættes at være halvdelen af den årlige drifts- og forvaltningsudgift.
- Der er ikke skønnet over evt. krav fra kommunerne mod staten som følge af udgifter til erstatninger m.v. for ophævelse af privatretlige aftaler m.v. eller andre udgifter, som kommunerne ikke med kort varsel kan frigøres fra.
- Kommunerne har i dag en række indtægter fra gebyrer og retsafgifter, der fremover vil bortfalde. Det forudsættes, at staten fremover vil oppebære de samme indtægter, således at omlægningen ikke vil medføre ændrede betalinger for restanter, ligesom omlægningen vil være neutral for det offentlige.
- Engangsudgifter, som er fælles for ligningsopgaven og inddrivelsesopgaven og hvor det er vanskeligt at skønne over fordelingen mellem ligningsopgaven og inddrivelsesopgaven, er medtaget under engangsudgifter til ligningsopgaven, jf. det fremsatte lovforslag herom (L 130 af 24. november 2004).

9.1. Administrative konsekvenser for kommunerne

Det skønnes, at der i alt anvendes 1.685 årsværk i kommunerne til opkrævning og restanceinddrivelse, hvor årsværksforbruget fordeler sig med 1.404 årsværk, der direkte kan henføres til opgaven og 281 støtteårsværk.

Ved opgaveoverførslen til staten vil kommunerne skulle kompensere staten efter DUT-reglerne for det antal årsværk, der er beskæftiget med restanceinddrivelsesopgaven, herunder støtteårsværk. Kompensationen kan først fastlægges efter forhandling med de kommunale parter.

Alle medarbejdere beskæftiget med restanceinddrivelsesopgaven har adgang til at blive overført til staten. Det er dog vurderingen, at der vil være en række ubesatte stillinger på restanceinddrivelsesopgaven, når disse indgår i den fusionerede organisation. Det vil specielt gælde årsværk beskæftiget i støttefunktioner - funktioner der ofte betjener alle kommunens forvaltninger - som fortsat vil skulle betjene de øvrige forvaltninger efter fusionen. Endvidere vil der formentlig være medarbejdere, som er interesseret i at blive i kommunen, hvilket sandsynligvis vil betyde, at kommunerne vil bruge disse medarbejdere på andre områder, hvor der er naturlig afgang. Det er

op til den enkelte kommune at afgøre, om alle medarbejdere overdrages sammen med restanceinddrivelsesopgaven.

De kommunale udgifter til den løbende IT-drift vedrørende opkrævning og restanceinddrivelse skønnes at udgøre i størrelsesordenen 150 mio. kr. årligt. Der udestår en opdeling af denne udgift i opkrævning, som forbliver i kommunerne, og inddrivelse som overføres til staten.

Størrelsen af kommunernes hidtidige udgifter til porto, betalingstransaktionsgebyrer, gebyrudgifter til Det Fælles Lønindeholdelses System (DFLS) og adgang til helpdesk og hotline vedrørende inddrivelsesopgaven skønnes at udgøre i størrelsesordenen 43 mio. kr. og vil i udgangspunktet modsvares af en tilsvarende fremtidig statslig udgift. Udgifterne fordeler sig med 22 mio. kr. til porto, 7 mio. kr. til betalingstransaktionsgebyrer, 8 mio. kr. til gebyrudgifter til DFLS og 6 mio. kr. til adgang til helpdesk og hotline vedrørende inddrivelsesopgaven.

De kommunale udgifter til revision af inddrivelsesområdet er skønnet til 11 mio. kr.

Kommunernes hidtidige indtægter i form af retsafgifter er af KL skønnet til 58 mio. kr. og indtægterne fra rykkergebyrer m.v. i henhold til gebyrloven er af KL skønnet til 189,5 mio. kr. Skatteministeriet vurderer, at størstedelen af disse indtægter vil forblive i kommunerne.

Det skønnes, at kommunernes hidtidige årlige anlægsudgifter har udgjort ca. 20 mio. kr.

Alle driftsudgifter til IT-drift, gebyrer, revision, anlæg mv. skal forhandles i henhold til DUT-reglerne.

Der vil endvidere blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden så vidt muligt sker efter objektive regler, så de er e-administrerbare – f.eks. i situationer, hvor en skyldner hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning og rykkerskrivelser fra fordringshavere. Dette vurderes at være en lettelse i forhold til i dag.

9.2. Administrative konsekvenser for staten

Det forudsættes, at der fra kommunerne overføres personale til ToldSkat pr. 1. juli 2005 svarende til ca. 1.400 årsværk. Dertil kommer, at der i ToldSkat anvendes i størrelsesordenen op mod 600 årsværk til inddrivelsesopgaver.

Overførslen af restanceinddrivelsesopgaver fra Politiet og Økonomistyrelsen medfører overflytning af årsværk og andre ressourcer til ToldSkat. Fra Økonomistyrelsen overføres 19 årsværk

samt udgifter på ca. 18 mio. kr., som modsvares af tilsvarende indtægter på ca. 18 mio. kr. Fra Politiet overføres udgifter på ca. 16 mio. kr.

Udgiftsoverførslen som følge af overførslen af sager fra fogedretterne er endnu ikke afklaret, men vil blive afklaret inden lovforslagets fremsættelse.

Det samlede ressourceforbrug i ToldSkat til inddrivelsesopgaven i 2005 inkl. støtteårsværk skønnes til i størrelsesordenen 2.000 årsværk (helårsvirkning).

Det antages, at en samling af kommunernes og ToldSkats inddrivelsesopgaver på sigt vil kunne give effektiviseringer på i størrelsesordenen 1.200 årsværk i forhold til den nuværende ressourceindsats på op mod 2.300 årsværk.

De planlagte effektiviseringer skal understøttes af et nyt restancesystem, som skal idriftsættes 1. januar 2007. I den mellemliggende periode vil der være behov for tilretninger i eksisterende systemer. Disse engangsudgifter på IT-området (inkl. nyt system) skønnes til i størrelsesordenen 50 mio. kr.

Den interne statslige overførsel medfører engangsudgifter til IT-tilretninger på 3 mio. kr.

Herudover vil der være en række engangsudgifter på i størrelsesordenen 25 mio. kr., bl.a. til flyttegodtgørelser.

Det forventes, at der skal afholdes udgifter på i størrelsesordenen 2 mio. kr. til information.

Staten vil fremover have udgifter svarende til kommunernes hidtidige udgifter til porto, betalingstransaktionsgebyrer, gebyrudgifter til DFLS og adgang til helpdesk og hotline vedrørende inddrivelsesopgaven. Udgiften er skønnet til at udgøre i størrelsesordenen 43 mio. kr..

Den del af kommunernes samlede IT-driftsudgifter, som efter en nærmere afklaring henføres til inddrivelsesopgaven, vil - indtil et nyt IT-system tages i brug - skulle afholdes af ToldSkat. Der vil blive indledt dialog med de kommunale IT-leverandører med henblik på fastsættelse af den årlige driftsudgift frem til et nyt system er klart 1. januar 2007.

Det skønnes, at et nyt restancesystem vil kunne reducere de samlede årlige IT-driftsudgifter til i størrelsesordenen 20 mio. kr.

Det er ikke muligt mere præcist at skønne over de samlede besparelser, jf. at der udestår en række forhold, der skal forhandles med de kommunale parter, og hvoraf for eksempel IT-driftsudgiften

kan få væsentlig indvirkning på de samlede besparelser, men det skønnes, at helårsvirkningen det første år vil være knap 80 mio. kr.

Det skønnes, at revisionen af inddrivelsesområdet vil medføre et merforbrug på 9 årsværk i Intern Revision i ToldSkat.

De budgetmæssige konsekvenser for Landsskatteretten som følge af omlægningerne på restance-inddrivelsesområdet medtages ikke her, men vil blive indbudgetteret på FFL 06 og TB 05.

Det bemærkes, som det også er anført indledningsvis, at samtlige skøn – såvel vedr. det kommunale område som det statslige område – og forudsætningerne herfor er behæftet med en betydelig grad af usikkerhed.

10. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljømæssige konsekvenser.

11. Forhold til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

12. Høring

Udover i ministerierne har lovforslaget været sendt til høring i Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Amtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, Børsmæglerforeningen, CFU - Centralorganisationernes Fællesudvalg, Danmarks Aktive Handelsrejsende, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskreditfond, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk ErhvervsFremme, Dansk Handel & Service, Dansk Industri, Dansk Iværksætterforening, Dansk Kunstnerråd, Dansk Landbrug, Dansk Transport og Logistik, Danske Entreprenører, Danske Finansieringsselskabers Forening, Danske Sælgere, Datatilsynet, Den Danske Landinspektørforening, Den Danske Skatteborgerforening, Det Kommunale Kartel, Ejendomsforeningen i Danmark, Finansrådet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Politimestre (Politimesterforeningen), Foreningen af Pantefogeder i Danmark, FRR - Foreningen af Registrerede Revisorer, FSR - Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, F&P - Forsikring og Pension, Frederiksberg Kommune, FTF - Funktionærernes & Tjenestemændenes Fællesråd, Grundejernes Landsorganisation, HTS - Handel, Transport og Serviceerhvervene, (HS)Hovedstadens Sygehusfællesskab, (HUR) Hovedstadens UdviklingsRåd Håndværksrådet, InvesteringsforeningsRådet, It-BrancheForeningen, KTO - Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunernes Landsforening, Københavns Fondsbørs,

Københavns og Frederiksbergs Tjenestemænds Fællesvirksomhed, Københavns Kommune, Landbrugsrådet, Landdistrikternes fællesråd, Landsforeningen af landsbysamfund, Landsorganisationen i Danmark, Landsskatteretten, Ledernes Hovedorganisation, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Nationalbanken, Parcelhusejernes Landsorganisation, Realkreditrådet, Rigspolitichefen, Sammenlutning af Danske Småøer, (SALA) Sammenlutning af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Skattechefforeningen, Skatterevisorforeningen, Stats- og Kommunalt Ansatte Forhandlingsfællesskab, Statsansattes Kartel, Sundhedskartellet og Told- og Skattestyrelsen.

Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	På kort sigt ingen. På sigt forventes provenugevinst som følge af effektivisering og målretning af inddrivelsesindsatsen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Der er knyttet stor usikkerhed til skønnene over de administrative konsekvenser. <i>Kommunerne:</i> I alt skønnes den samlede normering i kommunerne til 1.685 fuldtidsstillinger (svarende til årsværk). Ved opgaveoverførslen til staten vil kommunerne skulle kompensere staten efter DUT-reglerne for det antal årsværk, der er beskæftiget med inddrivelsesopgaven, herunder støtteårsværk. Som udgangspunkt har alle medarbejdere beskæftiget med inddrivelsesopgaven ret til at blive overført til staten. De øvrige samlede kommunale driftsudgifter skønnes til i alt 224 mio. kr. årligt. Heraf vedrører op mod 150 mio. kr. IT, hvor der udestår en opdeling af udgifterne i opkrævning, som forbliver i kommunerne, og inddrivelse, som overføres til staten. Det skønnes, at kommunerne i dag har gebyrindtægter på op mod 250 mio. kr., som fremover vil blive reduceret. Alle kommunaløkonomiske konsekvenser forhandles efter DUT-reglerne, dog gælder særlige regler for aktiver og passiver. <i>Staten:</i> Det er regeringens vurdering, at der ved sammenlægning af den statslige og kommunale restanceinddrivelse over en årrække vil kunne realiseres væsentlige effektiviseringer. Staten vil få øgede driftsudgifter i størrelsesordenen 65-	<i>Kommunerne:</i> Skal afgive restanceinddrivelsesopgaven. <i>Staten:</i> Ingen.

	<p>70 mio. kr.</p> <p>Hertil kommer i en overgangsperiode en del af kommunernes nuværende IT-udgifter på i alt op mod 150 mio. kr.</p> <p>Kommunernes fald i gebyrindtægter modsvares af en tilsvarende statslig forøgelse af gebyrindtægter.</p> <p>Hertil kommer udgifter på i alt 34 mio. kr., som i dag afholdes af Økonomistyrelsen og Politiet, som dog delvis modsvares af indtægter på 18 mio. kr.</p> <p>De samlede engangsudgifter skønnes til ca. 80 mio. kr., der vil skulle afholdes over en årrække.</p>	
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Ingen økonomiske konsekvenser.</p> <p>Øget retssikkerhed og administrative lettelser for navnlig personligt drevne virksomheder med en eller flere offentlige restancer.</p>	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Øget retssikkerhed og administrative lettelser for borgere med en eller flere offentlige restancer.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås, at lovens anvendelsesområde er samtlige fordringer med tillæg af renter, gebyrer, afgifter og andre omkostninger, der opkræves eller inddrives af det offentlige, herunder foruden fordringer, der tilkommer det offentlige også fordringer, som det offentlige inddriver på vegne af andre f.eks. underholdsbidrag. Også udenlandske krav, der inddrives i Danmark, og danske krav, der inddrives i udlandet, skal behandles af restanceinddrivelsesmyndigheden. I relation hertil finder inddrivelsesdirektivet og den nordiske bistandsaftale samt dobbeltbeskatningssaftalernes inddrivelsesbemyndigelser anvendelse.

Det ”offentlige” skal forstås bredt, således at eksempelvis fordringer fra statsvirksomheder, netto-styrede virksomheder, indtægtsdækkede virksomheder, selvejende institutioner, institutioner med mindre supplerende virksomhed og særlige fonde er omfattet af lovens anvendelsesområde. Lovven dækker således både offentligretlige og civilretlige fordringer.

I stk. 2 fastslås, at gældende regler og praksis vedrørende opkrævning og inddrivelse vedrørende de enkelte fordringer i særlovgivningen fortsat skal finde anvendelse. Hjemlen til foretagelse af de enkelte inddrivelseskridt skal således fortsat findes i lovgivningens gældende regler om inddrivelse. Forslaget til stk. 2 indebærer således ikke, at der tillægges restanceinddrivelsesmyndigheden beføjelser, den ikke er tillagt i henhold til anden lovgivning.

Til § 2

I stk. 1 fastslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden er skatteministeren eller den ministeren bemyndiger dertil. Det er tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden fra lovens ikrafttrædelse tillægges den centrale told- og skatteforvaltning (Told- og Skattestyrelsen), som den fastsættes i det fremsatte lovforslag til udmøntning af kommunalreformen på skatteområdet, hvor de kommunale og statslige skatteopgaver pr. 1. juli 2005 samles i den statslige skatteforvaltning (ToldSkat) til en enhedsorganisation, der udgør én myndighed. I den forbindelse indgår restanceinddrivelsesopgaven i den samlede opgaveportefølje for enhedsorganisationen, hvor en væsentlig del af medarbejderne vil være fysisk placeret regionalt i de nye skattecentre.

I denne ny organisering indgår således opgaver fra henholdsvis den eksisterende centrale inddrivelsesenhed i ToldSkat, den kommunale restanceinddrivelse, Økonomistyrelsens, politiets og domstolenes restanceinddrivelse samt ToldSkats øvrige restanceinddrivelse.

Senest i 2006 vurderes som nævnt i de almindelige bemærkninger om denne placering skal være permanent, eller om restanceinddrivelsesopgaven skal udskilles i en særlig styrelse under Skatteministeriet. Blandt andet med henblik på at gøre en sådan vurdering mulig, tilrettelægges administrationen af restanceinddrivelsesopgaven i ToldSkat således, at resultater og ressourceanvendelse mv. for opgaven kan opgøres, og således at det vil være muligt at udskille opgaven senere.

I bestemmelsen fastlægges i øvrigt snitfladen og kompetenceforholdet mellem de kommunale og statslige fordringshavere på den ene side og den nye restanceinddrivelsesmyndighed på den anden.

Det foreslås således, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde, herunder også rykkerprocedurer, efter de fastlagte regler og procedurer herom. Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten afklares ved fordringshaverens foranstaltning.

Hvis en fordring er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, og der efterfølgende rejses tvivl om kravets eksistens, vil indsigelsen skulle behandles af fordringshaveren med henblik på en afklaring af spørgsmålet. Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden har iværksat inddrivelse, vil

der kunne gives henstand med betalingen, indtil der foreligger en afgørelse om indsigelsen mod fordringen.

Det er en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. Det kan i praksis ske på den sidste rykker-skrivelse eller på bekræftelsen af en indgået afdragsordning eller lignende. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give skyldneren besked, hvis fordringen ”tilbagekaldes” og der ydes henstand.

De enkelte fordringer forrentes efter gældende regler, jf. forslaget i § 1, stk. 2. Rentetilskrivningen forestås og indberettes af de enkelte fordringshavere. Skatteministeren fastsætter nærmere regler herom bl.a. under hensyntagen til de IT-tekniske muligheder indtil et nyt samlet restancesystem kan tages i brug i medfør af den foreslåede bemyndigelse i stk. 6.

Som led i den planlagte forenkling og harmonisering af regelgrundlaget, jf. de almindelige bemærkninger, vil der – med respekt for skattestoppet – blive tilstræbt en harmonisering af rentebestemmelserne, så samme forrentning bliver anvendt på ensartede fordringer både i forbindelse med opkrævning og inddrivelse.

I forslaget til stk. 3 præciseres det, at de kommunale og statslige fordringshavere efter anmodning fra skyldneren har mulighed for at indgå en frivillig betalingsaftale med skyldneren som led i opkrævningsarbejdet. Det er tanken, at fordringshaveren pr. kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge skyldneren en udvidet betalingsfrist, hvis der f.eks. foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med skyldneren, hvor f.eks. et forfaldent beløb kan afdrages i rater.

Fordringshaverne kan endvidere aftale henstand med skyldneren inden for en rimelig tidsramme og under hensyntagen til gældens størrelse.

I det omfang skyldneren i forvejen er kendt af fordringshaveren, f.eks. som social klient i den kommunale socialforvaltning, vil kendskabet til skyldnerens økonomiske og sociale situation selvsagt kunne indgå i vurderingen af, om kommunen som fordringshaver finder det rimeligt og hensigtsmæssigt at indgå en betalingsaftale eller henstandsftale frem for at oversende fordringen til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden under Skatteministeriet.

På den anden side er det ikke hensigten, at den enkelte fordringshaver skal afkræve skyldneren dokumentation eller indhente yderligere oplysninger om skyldnerens forhold med henblik på at foretage betalingsevnevurdering for at kunne indgå en betalings- eller henstandsftale som nævnt. Mulighederne er tænkt som et ”kulant ekspeditionsagtigt” redskab, der ikke kræver ressourcemandvendelse af nævneværdigt omfang hos den enkelte fordringshaver. Som en naturlig opfølgning på

henstandsaftalen skal fordringshaveren kunne indgå aftale med skyldneren om en korterevarende betalingsordning.

Endvidere skal det understreges, at der er tale om et supplerende frivilligt opkrævningsredskab til fordringshaverne.

På områder, hvor der allerede er eller vil blive fastsat opkrævningsregler svarende til den foreslåede betalings- eller henstandsordning i stk. 3, eller som indeholder en tilsvarende fleksibel opkrævningsprocedure, vil disse regler finde anvendelse i stedet, jf. lovforslagets § 1, stk. 2.

Det gælder f.eks. de foreslåede tilbagebetalingsregler efter lov om aktiv socialpolitik, jf. det samtidigt fremsatte lovforslag om konsekvensændringer som følge af samlingen af inddrivelsen i skatteministeriet.

Her foreslås fastsat regler om i skematisk form at videreføre den gældende praksis på området, hvorefter der som altovervejende hovedregel ikke indgås betalingsaftaler med personer, der fortsat modtager hjælp, eller som har en indtægt, der ikke overstiger niveauet for hjælpen. Er indtægten over dette niveau, fastsættes en tilbagebetalingsordning, der dog ikke må betyde, at den pågældendes månedlige indtægt falder til under niveauet for hjælpen. Er der indgået en tilbagebetalingsaftale, og kommer personen senere i en situation, hvor der ydes hjælp, eller hvor indtægten falder til niveauet for hjælpen, gives der henstand.

Med forslaget stiles der således mod, at der ikke skal udarbejdes en egentlig betalingsevnevurdering i forbindelse med indgåelsen af en betalingsaftale.

Det er først, når disse opkrævningsmuligheder er udtømte, dvs. når der foreligger misligholdelse af en betalingsaftale eller manglende tiltrædelse af en betalingsaftale, at hele den resterende gæld kan opsiges og overdrages til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, såfremt den ikke betales straks.

Når særlige forhold taler derfor, vil fordringerne dog kunne overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan f.eks. være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedr. f.eks. underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling samtidig med, at et eller flere andre fordringer er overgået til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldneren vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig – i fordringshavernes interesse – sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende. Der vil blive fastsat nærmere regler herom i medfør af bemyndigelsen i § 2, stk. 6.

Det foreslås i stk. 4 som en betingelse for overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at skyldneren underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, f.eks. på selve opkrævningen eller – såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen.

I stk. 5 foreslås, at de enkelte fordringshavere hvis de bliver bekendt med, at skyldnerens forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom. Fordringshaverne kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at tilbagesende sagen med henblik på, at fordringshaveren kan indgå en betalingsaftale eller henstandsftale med skyldneren. Fordringshaveren skal give skyldneren besked, hvis fordringen efter anmodning tilbagesendes. Fordringer omfattende af refusionsret fra statskassen kan dog ikke sendes tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen..

Som alternativ til en tilbagesendelse af fordringen til fordringshaveren kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at indgå en betalingsaftale eller henstandsftale med skyldneren.

Hvis skyldnerens økonomiske forhold bedres, kan fordringshaveren anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at inddrivelsen intensiveres.

Bestemmelsen sigter først og fremmest på og forventes anvendt i forhold til fysiske personer. Begrænsningen i bestemmelsen, der undtager restancer vedrørende fordringer med refusionsret fra staten uanset refusionens størrelse, er begrundet i, at fordringen reelt (i større eller mindre omfang) dækker statsmidler, og derfor er det fundet hensigtsmæssigt – også af administrative grunde - at alene restanceinddrivelsesmyndigheden har kompetencen til at indgå betalingsaftaler, fastsætte betalingsordninger eller bevilge henstand eller eftergive denne type fordringer. Dette kan imidlertid ske efter indstilling fra den enkelte fordringshaver

Generelt er det hensigten, at det gode samarbejde, som f.eks. er etableret mellem Inddrivelsesmyndigheden i ToldSkat København og ”deres” fordringshavere, skal fortsætte og udbygges i forholdet mellem restanceinddrivelsesmyndigheden og de enkelte fordringshavere. Som led i dette samarbejde vil det være naturligt, at en fordringshaver videregiver relevante oplysninger med henblik på optimering af inddrivelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilket fordringshavere efter forslaget som nævnt forpligtes til. Et sådant samarbejde vil blive yderligere understøttet i forbindelse med udviklingen af ét samlet restancesystem, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i stk. 6, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder om størrelsen af fordringer, der kan indgås betalingsaftaler om eller gives henstand med betalingen af, og om varigheden af betalings- og henstandsftaler. Der vil endvidere blive fastsat retningslinier for de situationer, hvor det kan komme på tale, at krav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden før de er restante.

Der vil generelt blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden så vidt muligt sker efter objektive regler, så de er e-administrerbare – f.eks. i situationer, hvor en skyldner hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning og rykerskrivelser fra fordringshavere.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at fastlægge de elektroniske snitflader mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er i den forbindelse et selvstændigt mål, at al sædvanlig dataudveksling skal ske elektronisk.

Til § 3

Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtigelser, der er knyttet til de enkelte fordringer mv., til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, indberetning til kreditoplysningsbureauer, dækningsrækkefølge, indgivelse af konkursbegæring, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag og eftergivelse og henstand.

Grundtanken i indsatsstrategien på Skatteministeriets område er en differentieret indsats overfor henholdsvis medspiller og modspiller. Denne segmentering forventes fortsat i den nye inddrivelsesorganisation. Restanceinddrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde med anvendelse af færrest mulige ressourcer. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor også skulle tilrettelægge og prioritere inddrivelsesindsatsen efter skyldnernes vilje og evne til at afvikle deres mellemværende med det offentlige. De mere indgribende tvangsinddrivelseskridt som lønindeholdelse og udpantning vil derfor som udgangspunkt ikke blive anvendt over for skyldnere, som indgår og overholder en afviklingsordning, som kan eliminere restancen. Udlæg kan som hidtil tages i anvendelse til f.eks. sikring af en restance under en betalings- eller henstandsordning.

I forslaget til stk. 2 præciseres det, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan indgå aftale med skyldneren om betalingsordninger, ligesom den kan indgå en aftale om henstand med betalingen. Restanceinddrivelsesmyndigheden bemyndiges, jf. nærmere nedenfor, til at indhente oplysninger

om skyldneren, der er nødvendige for en optimal opgavevaretagelse, som omfatter skyldig hensyntagen til sociale og økonomiske forhold ved fastlæggelsen af niveauet for inddrivelsesindsatsen og valg af inddrivelsesinstrument.

Indtil etablering af et nyt fælles restancesystem, jf. ovenfor under de almindelige bemærkninger, afskrives fordringerne efter de nugældende regler og praksis, afhængigt af hvilket restancesystem indbetalingen registreres i. Efter de nugældende regler, der hviler på de almindelige formueretlige grundsætninger, øremærker debitor sine betalinger til kreditormyndighederne enten ved at bruge et bestemt girokort, betale til en bestemt konto over netbank eller ved på anden vis at indbetale et beløb til en bestemt kreditormyndighed. Kreditormyndigheden afskriver herefter indbetalingen på debtors konto i overensstemmelse med debtors direkte eller indirekte angivelse af, hvilket krav indbetalingen skal anvendes til dækning af. Hvis en sådan øremærkning ikke er angivet, f.eks. fordi der er tale om en acontobetaling, afskriver kreditormyndigheden som udgangspunkt indbetalingen på det for debitor mest bebyrdende krav. Af særlige byrdefulde krav kan nævnes rentebærende skyld i forhold til ikke-rentebærende skyld. Disse principper anvendes, hvor der ikke i lovgivningen er fastsat en dækningsrækkefølge. Et eksempel på lovbestemt dækningsrækkefølge findes i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, hvor det fastsættes, at dækning af skattekrav går forud for dækning af alle andre krav, dog således af underholdsbidrag dækkes efter skattekrav, men forud for øvrige krav.

I relation til underholdsbidragskrav vil den gældende praksis, hvorefter private bidragskrav har fortrinsret for offentlige bidragskrav, blive videreført.

Det er planen, at der i forbindelse med etableringen af et nyt fælles restancesystem - efter nærmere analyse og under inddragelse af de berørte parter - skal fastlægges en fælles dækningsrækkefølge for samtlige krav, der administreres af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Endvidere foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden får adgang til hos andre offentlige myndigheder og registre samt hos pengeinstitutter og hos Værdipapircentralen at indhente oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold, herunder bankindeståender, renteindtægter mv., værdipapirbeholdninger, arbejdsmæssige forhold, bolig-mæssige forhold m.v. i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven. For så vidt angår forslaget om adgang til at indhente oplysninger hos pengeinstitutter vil der alene være tale om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan rekvirere oplysninger svarende til dem, som pengeinstitutterne allerede skal indberette en gang om året til skattemyndighederne i medfør af skattekontrolloven. Den eneste ændring er, at det som led i inddrivelsesarbejdet skal være muligt at indhente aktuelle oplysninger.

Den overvejende del af de oplysninger, som er nødvendige for at behandle en inddrivelsessag samt spørgsmål om eftergivelse og henstand, har normalt en sådan karakter, at de ikke kan betegnes som oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold. Dog kan det ikke udelukkes, at visse af de oplysninger af f.eks. social karakter, som en kommune er i besiddelse af, og som kan have betydning for behandlingen af en inddrivelsessag, må betegnes som oplysninger om enkeltpersoners private forhold. Det foreslås derfor, at også sådanne oplysninger vil kunne indhentes af restanceinddrivelsesmyndigheden.

På kort og mellemlang sigt skal restanceinddrivelsesmyndigheden som nævnt benytte de eksisterende 10 IT-systemer i opgavevaretagelsen. Dette indebærer, at dataejerskabet for oplysninger i kommunale registre for visse oplysningers vedkommende skal overgå til restanceinddrivelsesmyndigheden. Oplysningerne i de kommunale systemer er integrerede, og adgang til oplysningerne kan ikke umiddelbart begrænses. Det vil derfor i en overgangsperiode være nødvendigt at opretholde de eksisterende adgangsmuligheder, eventuelt i form af delt dataejerskab til visse oplysningstyper.

Det foreslås omvendt, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal stille oplysninger om restancer, herunder om en skyldners samlede gældsforhold til det offentlige, til rådighed for offentlige myndigheder.

Det foreslås endvidere, at oplysningerne kan stilles til rådighed i elektronisk form. Skatteministeren vil fastsætte nærmere regler herom i medfør af bemyndigelsen i stk. 3. Det vil kunne lette arbejdsgangen i forbindelse med besvarelse af henvendelser fra politi, domstole og statslige og kommunale myndigheder om en virksomhed eller person er i restance med betaling af fordringer til det offentlige. Det drejer sig bl.a. om sager vedrørende indfødsretssager, deltagelse i licitationer og indhentelse af oplysninger forud for ansøgning om lovpligtige tilladelser, bevillinger eller autorisationer.

Det foreslås, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens kompetencer og tilrettelæggelse af inddrivelsesarbejdet m.v.

Bemyndigelsen vil bl.a. blive anvendt til at fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens anvendelse af kreditorbeføjelser, indhentelse af oplysninger om skyldneres indkomstforhold, sociale forhold, formueforhold og bopælsforhold mv.

Endvidere vil der skulle fastsættes regler om, at der på kort sigt alene vil ske fordeling og afregning til fordringshavere via de eksisterende systemer. Der vil evt også skulle ske teknisk tilretning af ToldSkats økonomisystemer samt opkobling til og etablering af procedurer til afregning med de eksisterende inddrivelsessystemer. I takt med ibrugtagningen af et nyt fælles restancesystem vil

afregning alene ske fra det nye system, og fra det tidspunkt vil afregning til fordringshaverne også kunne ske via Statens KoncernBank. Det vil efter inddragelse af de berørte parter blive fastlagt, hvor tit der skal ske afregning, og om afregning i stedet skal ske direkte i statsregnskabet af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Til § 4

Det foreslås i stk. 1, at alle klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser skal indbringes for Landsskatteretten, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Herudover foreslås det, at der etableres en remonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet, jf. endvidere nedenfor.

Forslaget til stk. 2 indeholder en bemyndigelse til skatteministeren om at fastsætte de nærmere regler for klageadgangen og –behandlingen. Bemyndigelsen vil i overensstemmelse med regeringens skattestop bl.a. blive anvendt til at fastsætte regler om, at der ikke skal betales afgift efter de almindelige regler ved oversendelse af en klage til Landsskatteretten. Til gengæld foreslås inddrivelsessagerne undtaget fra reglerne om omkostningsgodtgørelse i skattesager. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser vil omfatte alle offentlige krav og ikke kun skattekrav. Det må forventes, at klagerne til Landsskatteretten over afgørelser fra inddrivelsesområdet kun sjældent vil afspejle skattelovgivningens komplikationsgrad.

Bemyndigelsen vil endvidere blive anvendt til at formalisere en egentlig remonstrationsordning for klager på inddrivelsesområdet. Det indebærer, at klagen skal indsendes til restanceinddrivelsesmyndigheden inden klagefristens udløb. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering kan give klageren medhold, træffer restanceinddrivelsesmyndigheden afgørelse i sagen. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden efter en ny vurdering kan give klageren delvist medhold, skal restanceinddrivelsesmyndigheden samtidig oplyse klageren om, at klagen kan fastholdes, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får besked herom inden 1 måned efter, at klageren har fået meddelelse om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse i klagesagen. Hvis den oprindelige afgørelse ikke ændres, eller hvis klagen fastholdes, sender restanceinddrivelsesmyndigheden klagen til Landsskatteretten. Herved gives der mulighed for, at kun klager af en vis økonomisk og juridisk tyngde indbringes for Landsskatteretten.

Da klager på inddrivelsesområdet ikke har opsættende virkning, vil det blive overvejet endvidere at anvende bemyndigelsen til at fastsætte en frist for Landsskatterettens klagesagsbehandling.

Det forudsættes endvidere, at forslaget om, at Landsskatteretten i forbindelse med kommunalformen på skatteområdet, jf. det fremsatte lovforslag herom, efter bestemmelser fastsat af retspræsidenten skal kunne afgøre visse sagstyper uden deltagelse af læge retsmedlemmer, skal finde anvendelse for inddrivelsessagerne, svarende til at disse klagesager hidtil i overvejende grad har

været behandlet af embedsmænd uden lægmandsmedvirken. Endelig forudsættes de foreslåede regler om, at Landsskatteretten i visse tilfælde kan anmode told- og skatteforvaltningen om at udarbejde en sagsfremstilling tilsvarende – i begrænset omfang - skal finde anvendelse for restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser.

Forslaget til stk. 3 indebærer, at indsigelser mod udlæg som hidtil vil blive behandlet af fogedretterne efter reglerne i skatteinndrivelsesloven. Udlæg er i modsætning til de øvrige ”inndrivelsesredskaber” ikke administrative afgørelser, der er omfattet af reglerne i offentlighedsloven og forvaltningsloven. Der er derimod tale om juridisk virksomhed, og sagerne behandles efter reglerne om tvangsfuldbyrdelse i retsplejeloven.

Til § 5

I stk. 1 foreslås det, at loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Samlingen af inddrivelsesopgaven hos restanceinndrivelsesmyndigheden foreslås i stk. 2 at ske den 1. juli 2005. Det betyder, at verserende inddrivelsessager skal overgå til videre behandling fra den oprindelige inddrivelsesmyndighed til restanceinndrivelsesmyndigheden fra dette tidspunkt. Det forudsættes, at restanceinndrivelsesmyndigheden træffer aftale med de enkelte fordringshavere vedrørende den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med sagsoverførslen. Skatteministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver og personale fra kommunerne mv. til staten, jf. endvidere bemærkningerne til § 12.

Organiseringen af den fusionerede inddrivelsesopgave skal sikres via en ny organisering og lokalisering af opgaven svarende til udfordringerne på ligningsopgaven. Der skal således ske en ny lokalisering, etableres en ny organisation og ledelsesstruktur, samt en infrastruktur. Overførslen af personale mv. vil skulle ske efter forhandling med de enkelte kommuner og efter reglerne i §§ 6-11.

I overgangsperioden vil IT-understøttelsen i videst mulig omfang fortsat ske ved brug af eksisterende IT-løsninger og uden nogen reel integration mellem systemerne. Indtil der er udviklet et nyt fælles restancesystem, håndterer restancemyndigheden personskatterestancerne og de kommunale restancer i et eller flere kommunale restancesystemer.

Det forudsættes, at de fordringstyper, der overføres fra kommunerne, kan administreres ens uanset kreditorkommune. Der vil således ske en ensretning af sagsbehandlingspraksis.

Det foreslås i stk. 3, at lovens regler om klage til Landsskatteretten har virkning for klager over afgørelser om inddrivelse, der er truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis klagen modtages den 1. juli 2005 eller senere.

Vedrørende verserende klagesager om inddrivelse ved lovens ikrafttrædelse foreslås det i stk. 4, at disse sager overgår til afgørelse i Landsskatteretten den 1. januar 2006, såfremt der på dette tidspunkt ikke er truffet afgørelse i sagen af den oprindelige klageinstans.

Til § 6

Bestemmelsen i stk. 1 regulerer, hvilke dele af kommunale aktiver og passiver, Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, overtager. Bestemmelsen regulerer endvidere, hvilke kommunale rettigheder og pligter, Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder i.

Det drejer sig om aktiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven. For passivers vedkommende dog kun passiver vedrørende fast ejendom, der overtages som udelukkende knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven, eller som kan henføres til den overtagne ejendom; dette omfatter den situation, at f.eks. en finansiering af en fast ejendom, der udelukkende vedrører inddrivelsesopgaven, er tilvejebragt i kommunens samlede finansiering, men dog kan dokumenteres at vedrøre aktivet.

Bestemmelsen omfatter samtlige rettigheder og pligter, der på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven tilkommer henholdsvis påhviler den kommune, hvorfra inddrivelsesopgaven overføres, ligesom bestemmelsen omfatter samtlige aktiver og ovenfor nævnte passiver. Det gælder uanset karakter, retsgrundlag og stiftelsestidspunkt for de omhandlede aktiver og passiver samt rettigheder og pligter. Bestemmelsen omfatter således rettigheder og pligter indgået på såvel offentligretligt som privatretligt grundlag. Sker der ikke overførsel, fordi der alene er delvis tilknytning til inddrivelsesopgaven, og der foreligger f.eks. kontraktforhold overfor tredjepart, vil det fortsat være den pågældende kommune, der er forpligtet.

Bestemmelsen medfører blandt andet, at staten indtræder som ejer af bygninger og andre aktiver, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven, og som hidtil har været ejet af kommunen. Staten indtræder endvidere som debitor i forhold til lån og andre passiver vedr. fast ejendom, herunder garantiforpligtelser, der udelukkende er optaget af kommunen i forbindelse med varetagelsen af inddrivelsesopgaven, jf. dog ovenfor om henførbare passiver vedrørende fast ejendom. Bestemmelsen indebærer således, at kreditorerne i forhold til kommunen ikke kan opsi-ge det pågældende mellemværende alene som følge af debitorskiftet.

Bestemmelsen omfatter aktiver og passiver samt rettigheder og pligter, der eksisterer på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven. Bestemmelsen omfatter således ikke aktiver og passiver mv., der erhverves på et senere tidspunkt.

Bestemmelsen omfatter dog alene aktiver og passiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven, jf. dog ovenfor om henførbare passiver vedrørende fast ejendom. Det afgørende er i den forbindelse den konkrete anvendelse af det pågældende aktiv, henholdsvis hvorvidt et passiv, en rettighed eller en pligt er pådraget, tilkommer eller påhviler kommunen i forbindelse med varetagelsen af inddrivelsesopgaven. Det er den konkrete anvendelse på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven, der er afgørende, ikke en eventuel tidligere anvendelse.

Bestemmelsen medfører endvidere, at Skatteministeriet, restanceinddrivelsesmyndigheden, generelt indtræder i kommunens sted i forhold til samarbejder med myndigheder og private, der udelukkende knytter sig til varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Der foreslås i stk. 2 en mulighed for at indgå aftale om leje af fast ejendom eller dele heraf der har været benyttet af en kommunal inddrivelsesforvaltning. En sådan lejeaftale vil kunne indgås i stedet for statens overtagelse af en fast ejendom. Herved får de pågældende kommuner mulighed for, hvis de ønsker det, at beholde de pågældende ejendomme til brug for formål, der er tilpasset kommunens udvikling, planlægning o.lign. Der kan tilsvarende være ønske fra statens side om ikke at overtage en sådan fast ejendom. Endvidere foreslås en tilsvarende mulighed for at indgå lejeaftale om lokaler, der hidtil har været anvendt af den kommunale inddrivelsesforvaltning, og som ikke overtages af staten. Begge former for lejeaftaler skaber grundlag for et velordnet forløb ikke mindst af hensyn til de berørte ansatte for lokaliseringen som led i overførslen af inddrivelsesopgaven til staten. Det forudsættes, at sådanne lejeaftaler ikke strækker sig ud over den 31. december 2006.

Til § 7

Bestemmelsen regulerer, hvilke dele af de kommunalt ansatte, der følger med inddrivelsesopgaven til ansættelse i staten.

Efter bestemmelsen drejer det sig ikke kun om kommunalt ansatte, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelsen af inddrivelsesopgaven, men også om en forholdsmæssig del af de kommunalt ansatte, der ikke udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelsen af opgaver, som fortsat skal varetages i kommunalt regi. Herved sikres, at også kommunalt ansatte, der er beskæftiget med generelle funktioner, kan overgå til ansættelse i staten.

Den konkrete afgrænsning af det personale, der overføres, fastlægges ved aftale mellem den statslige ansættelsesmyndighed og den enkelte kommunalbestyrelse.

Det forudsættes, at de berørte myndigheder tilvejebringer og meddeler de oplysninger, udleverer de dokumenter og yder den bistand i øvrigt, der er nødvendig for gennemførelsen af denne personaleoverførsel.

Bestemmelser om personalets ansættelsesvilkår ved ansættelsen i staten er fastsat i § 8 og § 9. Den foreslåede regulering er i overensstemmelse med regeringspartiernes aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform.

Til § 8

Lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 710 af 20. august 2002, finder ikke anvendelse på overførsel af administrative funktioner mellem offentlige administrative myndigheder, jf. virksomhedsoverdragelseslovens § 1, stk. 2.

Det indebærer bl.a., at virksomhedsoverdragelsesloven ikke finder anvendelse for ansatte, der er beskæftiget med myndighedsopgaver.

Med henblik på at sikre et ensartet retsgrundlag for samtlige overenskomstansatte og ansatte efter individuel aftale, der som nævnt i § 7 overføres fra kommunal ansættelse til ansættelse i staten, bestemmes, at lov om lønmodtageres retsstilling ved virksomhedsoverdragelse skal finde tilsvarende anvendelse for ansatte, som ikke er direkte omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

Derved sikres alle overenskomstansatte mv. ensartede rettigheder efter loven, herunder bl.a. at de pågældendes ansættelsesvilkår skal videreføres uændret med den nye ansættelsesmyndighed som ny part, ligesom de pågældende bliver omfattet af lovens særlige bevisbyrderegler, der beskytter de ansatte mod usaglige afskedigelser som følge af kommunalreformen.

Bestemmelsen præciserer på den anden side, at de overenskomstansatte mv. som udgangspunkt er forpligtet til efter kommunalreformen at opfylde arbejdsaftalen ved ansættelsen i staten.

Efter en samlet afvejning af de rettigheder og pligter, som følger af virksomhedsoverdragelsesloven, vurderes forslaget at medføre en forbedret retsstilling for de overenskomstansatte m.v., som efter de gældende regler ikke er omfattet af virksomhedsskatteloven.

Til § 9

Efter stk. 1 bestemmes, at de tjenestemænd, der overføres efter § 8, overgår til ansættelse i staten på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

De pågældende ansættes som statstjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Det vil ved den pensionsmæssige indplacering i staten blive sikret, at der ikke som følge af overgangen sker forringelse af den pensionsret, der er optjent i kommunalt regi. Tilsvarende vil de pågældende ved indplacering i de lønsystemer, der gælder i staten, blive sikret mod lønnedgang som følge af overgangen.

Bestemmelsen indebærer, at ansættelsesmyndigheden er vedkommende nye statslige ansættelsesmyndighed, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes i denne statslige ansættelsesmyndighed.

Overgangen til ansættelse i staten vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De pågældende tjenestemænd vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i staten.

Endvidere indebærer bestemmelsen, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker som led i den generelle kommunalreform. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtet til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Efter stk. 2 bestemmes, at det er staten, der i forhold til tjenestemanden er forpligtet til at udbetale tjenestemandspensionen.

Efter stk. 3 bemyndiges finansministeren til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren og drøftelse med de kommunale parter at fastsætte regler om beregning og fordeling af pensionsforpligtelsen for tjenestemænd, der overføres efter loven.

Bestemmelsen indebærer således, at tjenestemandspensionsforpligtelsen vil blive fordelt mellem den hidtidige ansættelsesmyndighed og den nye ansættelsesmyndighed. Om beregningen af de pensioner, der skal udbetales, henvises til stk. 4.

Efter stk. 4 bemyndiges finansministeren til efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren og drøftelse med de kommunale parter at fastsætte regler for forskellige andre pensions spørgsmål vedrørende beregning, administration, refusion, revision mv. for de pensioner, der skal udbetales til de overførte tjenestemænd.

Til § 10

Det fastsættes, at overførslen af aktiver og passiver, rettigheder og pligter samt ansatte i forbindelse med overflytning af inddrivelsesopgaven, skal ske efter aftale mellem de berørte kommuner og Skatteministeriet. Tilsvarende gælder aftaler om leje af fast ejendom, der ikke overtages, eller om lokaler, der har været anvendt til den kommunale varetagelse af inddrivelsesopgaven. Det foreslås, at en aftale kan indeholde vilkår om, at Skatteministeriets overtagelse af en fast ejendom er betinget af, at Skatteministeriet betaler et beløb til den pågældende kommune. Med denne bestemmelse sikres det, at der kan være en rimelig balance mellem på den ene side den faste ejendom, der skal overføres til staten efter § 6, og på den anden side de hertil knyttede passiver, der overtages, og den eventuelle betaling til kommunen.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger er det forventningen, at den konkrete overførsel m.m. vil kunne ske ved aftaler på grundlag af forhandlinger mellem parterne. Forhandlingerne skal føres med henblik på, at der senest den 1. maj 2005 kan indgås aftale mellem den enkelte kommune og Skatteministeriet. Aftale kan kun indgås ved enighed mellem disse myndigheder.

Kan der ikke senest den 1. maj 2005 indgås aftale, kan medvirken af det særlige nævn være fornøden, jf. § 11.

Til § 11

Det fastsættes i stk. 1, at skatteministeren kan nedsætte et nævn, der træffer beslutning om overførsel og eventuelle vilkår om betaling samt lejeaftaler efter § 10, hvis der ikke senest den 1. maj 2005 er indgået aftale herom. Efter det foreslåede stk. 2 har nævnet 4 medlemmer, der udpeges af skatteministeren. Finansministeren indstiller ét medlem, der tillige er nævnets formand. Kommunernes Landsforening indstiller to medlemmer.

Med bestemmelsen i stk. 3 præciseres dels nævnets beslutningsregler, og dels at nævnets beslutninger ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen indebærer, at nævnets beslutninger ikke kan påklages.

Nævnets beslutninger vil dog kunne undergives domstolsprøvelse. Nævnet virksomhed er endvidere omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence.

Efter stk. 4 kan skatteministeren fastsætte de nærmere regler for nævnets virksomhed, herunder om finansiering og sekretariatsbetjening.

Til §12

Efter bestemmelsen bemyndiges skatteministeren til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver, personale, aktiver mv. fra kommunerne til staten. Det kan eksempelvis være frister for gennemførelse af de enkelte dele af overdragelsen eller regler for overdragelse af arkivmateriale. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 5.

De kommunale repræsentanter vil blive inddraget i tilrettelæggelsen af dette arbejde.

Skatteministeren vil kunne delegere denne kompetence til embedsmænd.

Til § 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.